

Giới thiệu Quyển Rũ Mị Hoặc

Quyển Rũ Mị Hoặc một truyện ngôn tình đầy ngọt ngào của tình yêu khi kể về cô nàng xinh đẹp tuyệt sắc kiêu diễm mê lệ, thân hình nóng bỏng quyến rũ, bề ngoài mị hoặc câu hồn đoạt phách như yêu tinh khiến người ta gặp một lần liền khắc cốt ghi tâm.

Cô tựa như đóa anh túc hấp dẫn trí mạng, dính vào liền trở thành độc nghiện không thể giải trừ, chất độc đó làm những người kia điên cuồng muốn chiếm đoạt. Cô cường đại như nữ thần, nhưng máu lạnh vô tình.

Nam nhân nguyện chết vì cô nhiều không kể hết, bọn họ cam tâm tình nguyện mê luyện cô, chấp nhận làm tình nhân bên người cô, mong muốn cô để ý tới họ dù biết cô đối với bọn họ không có tình.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1 (H)

Ban đêm tĩnh lặng. Ánh trăng sáng màu bạc lạnh lạnh khe chiếu qua cửa kính sát đất, soi rọi lên hai thân hình đang quấn lấy nhau trên chiếc giường màu đen to lớn. Trong căn phòng ánh sáng yếu ớt, vang lên tiếng rên rỉ kiều mị của phụ nữ khiến người ta xương cốt mềm nhũn, tiếng thở dốc thỏa mãn của người đàn ông, cùng âm thanh hai cổ thân thể va chạm dính nhau.

Ánh trăng chiếu lên đôi nam nữ đang kích tình kịch liệt kia, chỉ thấy người đàn ông cao to vạm vỡ đang ra sức chạy nước rút. Gậy thịt không lồ màu đỏ đậm không ngừng xô xuyên vào hoa huyết chật hẹp, ra sức đâm vào rồi lại đâm vào vô cùng mạnh mẽ. Mỗi lần thúc mạnh đều rước lấy tiếng rên yêu kiều mê người của người phụ nữ uyển chuyển như rắn nước phía dưới.

“A... ần.. nhanh một chút.. ừ.. chính là.. a.. như vậy... a.. ừ.. thật căng.. sướng quá... ừm..”

Đôi mắt lưu tình hoa đào nhiễm đầy dục vọng của người đàn ông nhìn cô gái dưới thân thỏa mãn rên rỉ, eo nhỏ đang đưa theo tiết tấu của mình có chút sáng lên càng thêm vẻ điên cuồng. Cô ấy hài lòng với mình, nghĩ đến đó, người đàn ông sung sướng đến cực hạn, tận tình rong ruổi bên trong cơ thể ấm áp chật hẹp của cô. Nơi hai người kết hợp đã sớm thấm đẫm nước, mật dịch ngọt ngào trong u cổ không ngừng tuôn ra như suối, tưới lên nhục bông to dài như cái chày của nam nhân kia, sau đó chảy xuống chân hai người rồi rớt xuống giường. Cảnh tượng dâm mỹ tuyệt đẹp, mùi vị hoan ái lan khắp phòng.

Âu Thiên Kinh không ngừng rút ra phân thân khổng lồ rồi lại thúc mạnh vào. Cảm nhận âm đạo mút chặt lấy của mình, lỗ chân lông trên cơ thể đều khoan khoái thư sướng đến cực hạn. Cả cơ thể anh như đang bay trên mây, tư vị của cô quả thực quá tuyệt vời, hơn nữa cô ở trên giường lại quyến rũ như vậy, bảo anh làm sao chịu được. Âu Thiên Kinh thở dốc cất giọng khàn khàn mê người, “Ừ.. bảo bối.. nha.. đừng kẹp chặt như vậy.. ần.. thực thoải mái... a.. em tới!”

Vừa dứt lời, Âu Thiên Kinh lật người, đổi thành tư thế nữ thượng nam hạ. Mà bây giờ mới thấy rõ dung nhan của người phụ nữ mị hoặc kia. Đó là một nữ nhân cực kì xinh đẹp, phải nói là tuyệt sắc mỹ nhân, khuynh thành khuynh quốc, nan ngôn nan họa, da dẻ trắng nõn như bạch ngọc thượng hạng, thủy thủy nộn nộn, trái dài khắp thân thể là dấu hôn xanh tím vô cùng mê người, khuôn mặt tinh xảo mê lệ đỏ hồng vì hoan ái miệng đỏ au phát ra tiếng rên rỉ nũng nịu yêu kiều, đường cong nóng bỏng quyến rũ, hơi thở phong tình vạn chủng mị hoặc, câu hồn đoạt phách nhân, đủ để thất cổ bất cứ người đàn ông nào, cho dù là phụ nữ cũng khó có thể cưỡng lại vẻ đẹp mê hoặc như đóa anh túc đó.

Lãnh Như Tuyết cười lên trên người Âu Thiên Kinh, lưỡi nhỏ hồng ướt át khẽ liếm cắn yết hầu đang lên xuống của người đàn ông khiến anh thở dốc, hô hấp khó khăn, “Ừm.. tiểu yêu tinh.. anh yêu em..”

Cô quả thực là yêu tinh họa thủy, sớm muộn gì hán cũng chết trên người cô. Hành hạ hán ngọt ngào như vậy. Lãnh Như Tuyết nâng mông lên, để quy đầu của cự long thô to kia đâm vào khe huyết nóng ấm, sau đó cô chậm rãi ngồi xuống, gậy thịt cứng rắn bị hoa huyết nuốt trọn vào sâu bên trong, đâm tới nơi sâu nhất khiến cả hai ngấm một tiếng tinh tế thỏa mãn.

“A~”

“A~”

Cảm giác hơi trường khiến Lãnh Như Tuyết nhú nhú mi một chút, sau đó bắt đầu động thân lên xuống. Nửa thân trên nằm xuống ma sát với lồng ngực cường tráng kiện mĩ của Âu Thiên Kinh, hai người môi lưỡi dao triền trao đôi mật ngọt. Động tác phía dưới ngày càng nhanh, ngày càng điên cuồng, miệng huyết không ngừng phun ra nuốt vào nhục bông, tần suất mãnh liệt đến kinh người. Trên bụng bằng phẳng của cô gồ lên một khối to, là hình dáng của cây gậy thịt đang xô xuyên mạnh mẽ trong dũng đạo của cô.

Âu Thiên Kinh ôm chặt lấy cô hôn nồng nhiệt, eo mềm dẻo mà có lực không ngừng thúc đẩy phân thân ra vào âm huyết đầy ái dịch thật kịch liệt, mỗi một lần đều vừa nhanh vừa mạnh khiến cơ thể Lãnh Như Tuyết xóc nảy dao động theo động tác dưới thân. Chiếc giường không theo được tần suất đã mơn kia mà rung lên từng hồi. Ánh mắt anh nhìn cô mang theo nhu tình mật ý cùng tia điên cuồng nhiều hơn là dục vọng hoan ái. Cô sẽ không biết khi cô

gọi điện cho anh nói tối nay lưu lại nhà chính, anh đã vui mừng đến thế nào. Cảm giác như kẻ tù từ khi đến giờ từ hình lại được phát lệnh tha chết, giống như khi mình sắp chết khát trên sa mạc hoang vắng lại gặp một dòng nước. Cô có rất nhiều đàn ông, bọn họ đều hơn người, đều anh tuấn tài giỏi nhưng anh vẫn mong có một lần nhìn đến anh, nhớ đến anh. Cho nên đêm nay là cơ hội ngàn năm của anh, anh đã đợi từ rất lâu rồi. Nghĩ đến đây, Âu Thiên Kinh lại nhớ đến những đôi mắt oán hận, căm giận, lạnh băng đầy nguy hiểm của mấy người đàn ông bên cạnh cô, khỏe mỗi anh câu lên nụ cười điên cuồng, đôi mắt tối sầm lại. Anh hôm nay được cô ân sủng đó, cho các người ghen tị! Âu Thiên Kinh đắc thắng động tác dưới thân càng thêm cuồng dã kịch liệt.

Lãnh Như Tuyết cảm nhận khoái cảm từ những cú va chạm mãnh liệt của Âu Thiên Kinh, cô ưỡn thắt lưng giao hợp với anh, từng cú thúc đến điểm mãn cảm làm cô nhanh chóng co rút. Cô ôm lấy Âu Thiên Kinh, tiếng rên rỉ tiêu hồn càng to hơn, “A.. a.. ân.. sắp đến... mau...”

Âu Thiên Kinh nhanh chóng xoay người, đè cô nằm sấp xuống, nâng mông lên cao, nhục bông vẫn tiếp tục chạy nước rút không dừng lại. Anh gặm nhẹ, thờ dốc, “Bảo bối... a.. chờ anh... cùng anh...” “Sau mấy trăm cái ra vào mạnh mẽ, nam căn cơ giặt vài cái rồi phun ra dòng tinh dịch trắng đục, nóng ấm vào sâu trong cơ thể cô. Cả hai người hết lên vui sướng, rồi ngã nhào ra giường.

Lãnh Như Tuyết mệt mỏi, cả thân thể mềm ngũn không xương bị Âu Thiên Kinh ôm vào trong lòng, cô nghe được cả nhịp tim thỉnh thoảng của hắn. Bất quá trên khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ của cô ngoài vẻ kiều mị, diễm lệ sau cơn mây mưa hoan ái kịch liệt vừa rồi thì chẳng có thêm tí cảm xúc nào. Ánh mắt nhanh chóng chuyển sang lạnh băng vô cảm.

Trận kịch tình mãnh liệt qua đi, mùi vị tình dục vẫn còn quanh quẩn trong căn phòng. Đường chân trời cũng lóe lên những vệt sáng. Bọn họ đêm qua hầu như đã làm tình khắp mọi góc ngách trong căn phòng này, trên giường, trên tường, trên bàn, trên ghế sofa, trong phòng tắm hay ban công..

Âu Thiên Kinh siết chặt lấy Lãnh Như Tuyết, môi mòng hôn hít một lúc rồi mới thôi, ánh mắt nhìn cô cực kì nóng bỏng mang theo tia mê luyến sâu sắc. Lãnh Như Tuyết cất giọng, khàn khàn mỉa mai hoặc lại lạnh lùng quyết tuyệt, “Đừng đi quá giới hạn, càng không nên yêu tôi!” Nói xong cô rời khỏi giường bước vào nhà tắm, lưu lại cho anh bóng lưng lãnh khốc, tựa như người phụ nữ quyến rũ như yêu tinh phong tình vạn chủng, nhiệt tình làm điên đảo đàn ông trên giường lúc này không phải là cô. Âu Thiên Kinh tức giận nắm chặt bàn tay run run, không cam lòng, anh không cam lòng. Thử anh muốn chính là tình yêu của cô, thử mà cô vĩnh viễn không thể cho anh hay bất cứ bạn giường nào khác. Anh yêu cô một cách cố chấp điên cuồng, bị cô mê hoặc tới quên luôn mình là ai, mọi thứ trong mắt anh đều không có giá trị trừ cô - Lãnh Như Tuyết. Hắn là những người lên giường cùng cô đều như vậy, đều có một chấp niệm với cô.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chương 2 (H)

Âu Thiên Kinh về mặt tức tối cùng đau đớn, mắt nhắm nghiền người ở trên giường, ánh mắt si mê điên cuồng nhìn vào trong phòng tắm kia, có người phụ nữ khiến anh yêu đến chết đi sống lại. Anh đường đường là một tổng giám đốc của một công ty lớn, muốn cái gì liền có cái đó, quyền lực khiến chính phủ thành A cũng phải nể mặt. Cho nên có dạng phụ nữ nào mà anh chưa từng gặp, bất quá anh không có hứng thú với lũ ngu ngốc ghê tởm đó. Cho đến khi gặp cô, anh bị vẻ lạnh lùng cường thế, mạnh mẽ đó thu hút. Anh tiếp cận cô, tình nguyện ở bên cạnh giúp đỡ cô, rồi tình cảm khác thường ấy dần dần lên, cuối cùng thành một loại yêu đến cố chấp cuồng như hiện tại. Anh không hối hận cũng không bao giờ hối hận, dù cô có nhiều người đàn ông khác cũng không có vấn đề gì. Cùng lắm thì bọn họ mình tranh ám đấu, ai là người sống sót cuối cùng sẽ được ở bên cạnh cô.

Đang thất thần suy nghĩ, bỗng chuông điện thoại của Lãnh Như Tuyết đặt trên bàn vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh. Âu Thiên Kinh khó chịu nhìn tên người gọi đến, ánh mắt lập tức lạnh lẽo sát phạt như gặp được kẻ có huyết hải thâm thù. Anh nhìn về phía phòng tắm, rồi liếc sang điện thoại di động vẫn đang rung lên, cầm lấy, đưa tay nhấn nút nghe. Đầu dây bên kia lập tức truyền đến một giọng nam từ tính, mạnh mẽ:

“Tuyết, có một lô hàng chuẩn bị vào cảng, em nhanh tới!”

“Cô ấy đang tắm, hơn nữa cô ấy cũng mệt rồi!” Âu Thiên Kinh không nhanh không chậm phun ra một câu làm người đàn ông kia im lặng một hồi. Rất nhanh liền trả lời lại, “Vây phiền anh nhắc lại với cô ấy, lô hàng này rất quan trọng, bọn tôi chờ cô ấy ở Thiên Hải.”

“Được tôi sẽ chuyển lời giúp anh!” Âu Thiên Kinh nói xong lập tức cúp máy, đứng dậy đi tới ghế sofa rút một điếu thuốc ra hút. Khói thuốc mờ ảo vây quanh anh càng tăng thêm vẻ lãnh ngạo, quyến rũ. Khuôn mặt tuấn tú như điêu khắc, tinh xảo từng góc cạnh, cơ thể cao lớn, cân đối. Cả người anh tỏa mát ra khí thế đế vương mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi, không dám nhìn trực diện vào đôi mắt sắc lạnh đó.

Âu Thiên Kinh khép hờ hai mắt, bộ dạng yêu nghiệt nhàn nhã lười biếng vô cùng mỉa mai. Anh biết người đàn ông vừa gọi đến. Đó là Hắc Long, trợ lý thân cận kiêm người tình của cô. Hắn ta là một con cáo già trong những phi vụ làm ăn lớn, rất được cô trọng dụng cùng thân cận tin tưởng. Bọn họ nhìn đến hắn đều luôn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, rất muốn mình có thể thay thế vị trí đó của anh ta. Có thể bên cạnh thân mật với Tuyết thì đường đường chính chính.

'Cạch..' cửa phòng tắm mở ra, Lãnh Như Tuyết chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh người, đáng dấp má quý vô cùng quyến rũ khiến đàn ông nhìn tới hận không thể đem cô vào ngực mà chà đạp. Cô vừa mới tắm xong, da thịt non mịn ửng hồng mê người, chiếc khăn tắm chỉ quấn từ giữa ngực đến hết mông, lộ ra đôi chân thon dài tinh tế tuyệt đẹp khiến Âu Thiên Kinh không thể rời mắt. Còn có bộ ngực tuyết trắng căng tròn no đủ kia... từng giọt nước chảy từ trên tóc xuống rãnh ngực sâu nóng bỏng rồi mất hút. Âu Thiên Kinh nuốt nuốt nước bọt, cảm thấy máu nóng toàn thân đang sôi sục tập trung

đòn xuống hạ thể, cậu em nhỏ không nghe lời mà cứ rần đứng lên ưỡn cao đầu. Nhìn xuống đũng quần lều trại đang nhô cao của mình, Âu Thiên Kinh bất đắc dĩ, cô đứng là tiểu yêu tinh trời phải xuống để trừng phạt anh! Mị hoặc như vậy anh làm sao có thể chịu được.

“Thu lại vẻ mặt đó đi! Ban này là ai gọi tới?” Lãnh Như Tuyết nhìn người đàn ông đang động tình hưng phấn kia, nhàn nhạt nói một câu. Cô vốn đã quen với tình cảnh này, những người bạn giường khác của cô đều dùng ánh mắt đó nhìn cô, bất quá, cô không biết ý nghĩa của nó, cũng chẳng buồn quan tâm tới làm gì. Trong mắt cô chỉ có quyền lợi, những cuộc mây mưa vui vẻ này là người tình ta nguyện, chẳng ai cưỡng ép ai. Cô cần bọn họ để giải độc, đổi lại bọn họ yêu cầu gì cô có thể suy nghĩ để cho, chỉ cần đừng quá phận. Hình như khi cô hỏi bọn họ muốn gì, tất cả đều có chung câu trả lời là: “Tôi muốn em!”

Âu Thiên Kinh cố đè nén dục vọng đang kêu gào trong người lại, anh hạ thấp giọng che dấu sự không vui, “Là Hắc Long gọi tới nói có lô hàng sắp vào cảng, cần em tới Thiên Hải!”

“Ừ, vậy tôi đi trước!” Lãnh Như Tuyết nhanh chóng bước lại phía tủ quần áo, chọn một bộ đồ da màu đen. Cô thân nhiên thay quần áo mà không lo ngại người khác nhìn thấy thân thể mình. Cũng chẳng có gì to tát, cô vốn dĩ đã được huấn luyện sử dụng thân thể của mình để làm nhiệm vụ. Tuy bây giờ cô là lão đại, nhưng trước kia không ít lần sử dụng mỹ nhân kế để giết chết kẻ thù. Cho nên việc thân thể trần trụi lộ ra trước mặt người khác cũng chẳng có gì to tát. Có điều lại khiến cho con sói đói dục vọng đang hành hạ nào đó phát điên.

Âu Thiên Kinh không thêm suy nghĩ thêm liền đi lên cửa tủ. Hai tay kìm chặt lấy tay cô, đôi môi chu du ra sức mút mát gáy cổ, rồi trượt xuống tấm lưng trắng mịn quyến rũ phát ra tiếng 'chậc.. chậc..'. Anh bây giờ rất muốn, rất muốn... Phân thân to lớn cách một lớp vải mỏng manh ma sát phía dưới cô. Lãnh Như Tuyết không kiên nhẫn giãy dụa muốn thoát ra. Cô còn có việc, không thể ở đây chơi với người đàn ông này được.

Cô lạnh giọng, “Tôi còn có việc, hẹn anh khi khác!”

Âu Thiên Kinh lập tức hôn lên đôi môi đỏ mọng mê người kia, mút lấy cuốn lấy, giọng nói tràn qua kẽ răng, “Khi khác là khi nào? Một ngày? Một tuần hay một năm? Bảo bối... anh nhịn không được..”

Lãnh Như Tuyết phiền chán cố đẩy người đang dính sát lấy cô ra, chưa kịp xoay người thì bị bàn tay to nắm lấy bầu ngực bóp một cái khiến cô “A” một tiếng.

“Giúp anh... được không? Dùng miệng giúp anh bắn ra...” Âu Thiên Kinh bị dục vọng căng trướng đến phát đau hành hạ, nhỏ giọng khẩn cầu.

Lãnh Như Tuyết bất đắc dĩ xoay người lại, quỳ xuống kéo khóa quần của anh ra. Nhục bông khổng lồ liền được phóng thích ra ngoài, dựng đứng hùng dũng. Nhìn cự long thô to màu đỏ sậm gân guốc đầy mình kia, dù ở khoảng cách xa vẫn cảm nhận được lửa nóng hừng hực kinh người, khiến Lãnh Như Tuyết hơi e ngại. Không phải cô chưa từng 'ăn' những thứ này, chỉ là cô không có hứng thú mà thôi.

Lãnh Như Tuyết lấy tay cần lấy dị vật, một tay của cô nắm không hết, cô hé miệng nhỏ, ngậm lấy đỉnh quy đầu mút một cái khiến Âu Thiên Kinh nhin không được rên rỉ một cái. Chiếc lưỡi hồng nõn như rắn nước linh hoạt khẽ liếm một lượt từ đỉnh xuống đến tận gốc rễ, ở hai viên tinh hoàn còn có ý liếm cắn nhẹ một cái làm cho anh run rẩy tên đại. Âu Thiên Kinh không chịu nổi kích thích liền đưa cả nam căn nhét vào miệng cô, khó khăn cất giọng, “Bảo bối... mút nó thật sâu... a.. ừ.. chính là như vậy...”

Lãnh Như Tuyết có chút khó khăn khi cự long khổng lồ to dài của anh chen vào, nó xuống cả họng của cô, khiến cô có chút khó thở. Phía dưới hạ thân đã râm ran nóng cháy khó chịu muốn được nhục bông lấp đầy, dù gì cô cũng quen thuộc với dục vọng, bị kích tình như vậy dĩ nhiên sẽ có phản ứng.

Âu Thiên Kinh đóng đưa eo rần chắc, điên cuồng đâm vào rút ra, trạc tới trạc lui mạnh bạo khiến miệng nhỏ của cô sưng lên. Phân thân bị bao vây trong khoang miệng ngọt ngào của cô khiến anh vui sướng như bay lên thiên đường.

Sau vài trăm cái ra vào, Âu Thiên Kinh thỏa mãn gào lên, phóng thích tinh hoa nóng hổi vào miệng của cô. Lãnh Như Tuyết nhất thời không nuốt hết số lượng lớn như vậy, một ít tinh dịch trắng đục chảy ra ngoài khoe miệng rớt xuống sàn. Cảnh tượng đậm mê tuyệt đẹp. Âu Thiên Kinh thờ dục, sau đó đứng lên cùng với cô, lấy một bộ vest trong tủ ra bước vào phòng tắm, trước khi đi còn nói, “Bảo bối, em rất tuyệt! Có thể gặp lại chứ? Anh rất muốn em!”

Lãnh Như Tuyết chỉnh trang lại bộ dạng của mình, cất giọng lạnh lùng như có như không, “Tùy. Tôi đi trước!”

Âu Thiên Kinh si mê nhìn bóng lưng quyến rũ của cô khuất lấp rồi mới thu hồi tầm mắt. Chắc, rồi sẽ có ngày em thuộc về một mình anh!

Bến cảng Thiên Hải, hải cảng lớn nhất tại thành A thuộc sở hữu của Lãnh gia, mà người đứng đầu là Lãnh Như Tuyết.

Lãnh gia có thể nói là thế gia quyền thế ngập trời, quyền lực phân chia khắp thế giới người nào nghe tên cũng phải nể sợ, trụ sở chính Lãnh gia là ở Mỹ. Lãnh gia có được như ngày hôm nay cũng chính là nhờ cặp đôi anh em thiên tài, Lãnh Ngạo cùng Lãnh Như Tuyết. Hai anh em bọn họ thật đúng là thiên chi kiêu tử, thiên chi kiêu nữ. Đại thiếu gia Lãnh Ngạo là một đại quái vật ăn tươi nuốt sống thương trường bạch đạo còn chưa nói, vị tiểu thư Lãnh Như Tuyết càng khiến cho người ta khiếp sợ hơn khi gia nhập vào giới hắc đạo. Dĩ nhiên lúc đó không ít kẻ đã khinh thường một con nhóc mười bảy tuổi vắt mũi chưa sạch thì có thể làm gì? Vậy mà chỉ trong một năm, Lãnh gia đã trở thành cái tên người người khiếp sợ. Lãnh Như Tuyết sử dụng thủ đoạn tàn độc, ra tay không lưu tình, kết hợp với bộ não thiên tài gây dựng nên chỗ đứng vững vàng như núi cho Lãnh gia. Mà những người theo cô từ lúc mới thành lập không thể không kể đến Hắc Long, con ác mộng của mọi người.

Hắc Long hay còn gọi là anh Lôi, là trợ thủ thân cận bên cạnh Lãnh Như Tuyết, rất được cô tin nhiệm trọng dụng. Dĩ nhiên, hẳn cũng có chỗ hơn người,

chính là tính cách quyết đoán tàn bạo cùng trí tuệ siêu phàm của hắn. Hắc Long luôn giành được nhiều phi vụ làm ăn có lợi nhuận không hề về cho Lãnh gia, địa vị của hắn trong Lãnh gia dưới một người trên vạn người. Đến cả quan chức cấp cao hay các tập đoàn lớn nhỏ cũng phải nể hắn ba phần. Chưa kể hắn còn là người đàn ông của Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết từ trong xe bước ra, mái tóc đen nhánh dài đến eo khẽ phát phơ theo gió, khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ không cần son phấn vẫn kiêu diễm xinh đẹp hút hồn. Bộ đồ da màu đen bó sát ôm gọn lấy từng đường cong quyến rũ. Lôi thất thần nhìn người phụ nữ mỹ hoặc kia, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ cuồng si nóng bỏng. Nghĩ tới cô cùng người đàn ông khác hoan ái, cô uyển chuyển thừa hoan dưới thân kẻ khác không phải hắn khiến Lôi chua xót. Nhưng hắn yêu cô, rất yêu cô, hắn cũng muốn độc chiếm cô, khiến cho cô chỉ vì mình mà nở rộ về tuyệt sắc mê người, nhưng nếu hắn làm vậy, hắn sẽ mất đi cô, mất cô mãi mãi. Cho nên hắn chỉ có thể nhìn xuống ghen tị trong lòng, hắn là người thứ hai được tiếp xúc gần gũi với cô trừ đại thiếu gia. Như vậy cũng đủ khiến hắn thỏa mãn.

Lôi bước về phía Lãnh Như Tuyết, cúi đầu cung kính chào, “Lão đại!”

Lãnh Như Tuyết nhìn Lôi, vẻ mặt vẫn lạnh lùng băng sương nhưng giọng nói không còn lạnh lẽo mà có độ ấm, “Ừ, lô hàng kia thế nào?”

Sớm chung đụng, ít nhiều hai người cũng hiểu nhau rất rõ, kết hợp cũng rất ăn ý, cho nên dù cô nói ngắn gọn, Lôi vẫn có thể hiểu mà trả lời đầy đủ, “Dự kiến khoảng một tiếng nữa sẽ cập bến, trên tàu có bốn mươi bảo vệ hạng hai, hai mươi ảnh vệ cùng một trăm sát thủ. Bang Thiên Huyền có vẻ như đang rục rịch muốn cướp hàng trên biển, còn ở đây thì có người của Hoàng Vũ!”

Lãnh Như Tuyết suy nghĩ một hồi, liền ra lệnh, “Gọi thêm hai mươi sát thủ hạng nhất theo tôi ra biển, cử mười ám vệ cùng binh đoàn Z ở lại canh chừng cảng, nhớ không được bứt dây động rừng, đợi tóm gọn cả lũ!”

“Dạ!” Lôi nhận lệnh rồi đi ngay.

Lãnh Như Tuyết đứng im tại chỗ một lúc, sau đó lấy điện thoại ra gọi cho ai đó. Rất nhanh bên kia liền vang tới giọng nói vui sướng của một người đàn ông, “Bảo bối, em nhớ tôi? Muốn tôi phục vụ đêm nay sao?”

“Đừng đùa, có chuyện nhờ anh đây!” Lãnh Như Tuyết cau mày, rõ ràng đang khó chịu.

Bên kia dường như cũng cảm nhận được cô đang nghiêm túc, liền thấp giọng hỏi, “Thế nào? Muốn tôi giúp em chuyện gì?”

“Mượn của anh một trăm sát thủ tới canh chừng ở Thiên Hải, cho tới khi hàng an toàn, tôi liền thanh toán!” Giọng nói của cô lạnh lùng, quyết tuyệt, tuy nói mượn nhưng khí thế không cho phép người ta từ chối.

Mặc Ngôn đầu dây bên kia không suy nghĩ liền hào sảng đáp ứng, “Được, tôi giúp em. Còn vấn đề tiền bạc, cái đó tôi không thiếu, chỉ cần em cho tôi một đêm là được rồi!”

Lãnh Như Tuyết có chút bất ngờ với điều kiện của đối phương nhưng cũng nhanh chóng đồng ý, “Được, thành giao!” Nói xong cô liền cúp máy.

Mặc Ngôn ngăn người nhìn điện thoại, xưa nay chỉ có anh tắt máy trước chứ chưa bao giờ có người cúp máy với anh. Mặc Ngôn mỉm cười, ánh mắt sùng nịch cũng chỉ có cô mới tuyệt tình với anh như thế thôi. Bất quá, anh thích cô như vậy.

Bên này Lãnh Như Tuyết tắt máy, cùng lúc với Lôi đưa thêm người đến. Bọn họ nhanh chóng lên ba chiếc du thuyền nhỏ đến địa điểm lô hàng.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 3 (H)

Ba chiếc du thuyền nhỏ lướt sóng phi nhanh ra tàu lớn đang chờ hàng. Vừa đến nơi, đã thấy trên bầu trời trực thăng của Thiên Huyền đang lượn đi lượn lại, xung quanh thuyền mẹ chờ lơ vũ khí bị bao vây bởi nhiều ca nô nhỏ. Lãnh Như Tuyết phát ra hơi thở lạnh lẽo chết chóc. Đôi mắt là một mảnh sát khí vô cảm khiến người ta rét run, mẹ kiếp, lũ người ngu ngốc kia lại dám ngang nhiên cướp hàng của cô! Thực sự là không muốn sống từ tế nữa rồi.

Mấy thủ hạ dưới trướng nhìn thấy Lãnh Như Tuyết phát ra ngao khí lãnh khốc như vậy càng thêm sùng bái, máu trong người bọn họ đều sôi sục, có cảm giác muốn thành kính quỳ lạy dưới chân cô. Lão đại của bọn họ thật quá tuyệt, nếu không phải tảng băng nghìn năm là anh Lôi đang ngồi đó, bọn họ thật muốn chạy đến thể hiện tín ngưỡng cuồng nhiệt của mình.

Lôi quét mắt sắc lạnh nhìn mấy người đang dùng ánh mắt si mê nóng bỏng nhìn Lãnh Như Tuyết khiến bọn họ giật mình hoặc cúi đầu hoặc nhìn đi nơi khác. Trong lòng Lôi ngũ vị tạp trần, hắn biết cô có bao nhiêu sức quyến rũ, ngay cả thuộc hạ là nữ cũng nhìn không được mà bị cô mê hoặc đến ngốc người, nhưng là hắn.. thực CMN khó chịu. Chỉ muốn ôm cô tới một nơi nào đó giấu kín, không một ai có thể chia rẽ hai người bọn họ. Bất quá, hắn nào dám chứ... Lôi cười khổ. Sau đó ngẩng đầu, đối diện với cô, cất giọng bình thản, “Lão đại, bây giờ chúng ta nên làm gì tiếp theo?”

“Trực tiếp giao chiến, tôi muốn xem lũ ngu đó chết thảm như thế nào !” Lãnh Như Tuyết hừ lạnh, ánh mắt chết chóc lãnh khốc. Đừng tưởng cô không

đoán được bọn họ muốn làm gì, mục đích của chúng là cướp lô hàng lợi nhuận lên tới cả chục tỷ đô la này, nhưng, ra tay lộ liễu như thế này thì chúng còn có một mục đích khác là --- giết cô! Chắc, có vẻ như Thiên Huyền cùng Hoàng Vũ đã bắt tay hợp tác. Gài bẫy buộc cô phải đích thân lộ diện đi bảo vệ chuyến hàng này, bởi vì chúng biết chuyến hàng lần này rất quan trọng. Ha ha, lũ ngu ngốc đó hình như đã quên mất một điều, cô là Lãnh Như Tuyết, là Lãnh Huyết Ma Nữ! Bọn chúng có nằm mơ cũng không đoán được, lô vũ khí lần này đi bằng đường bộ mà không phải đường thủy! Thuyền lớn này chỉ là ngưi trang. Lần này cô sẽ ra tay diệt sạch Thiên Huyền và Hoàng Vũ!

Lôi si mê cuồng nhiệt nhìn người phụ nữ xinh đẹp mà kiêu diễm như yêu tinh đang nở nụ cười thị huyết kia. Hắn thầm cười lạnh trong lòng, lũ đầu óc tàn tạ Thiên Huyền và Hoàng Vũ lần này sẽ chết không có chỗ chôn. Một lũ ngu tự cho mình thông minh, tưởng rằng có thể giết được cô sao? Mơ tưởng! Tuyết nhi của hắn, sinh mạng của hắn, hắn càng ngày càng lún sâu vào thứ tình cảm điên cuồng kia, biết cô sẽ không thể đáp lại hắn nhưng hắn vẫn cố chấp muốn yêu cô, yêu tới chết đi sống lại, thiên trường địa cửu.

Rốt cục lên được thuyền mẹ, nhóm người Lãnh Như Tuyết vừa đặt chân lên thuyền, tiếng súng lập tức vang lên. Tất cả bảo vệ, sát thủ lẫn anh vệ có trên thuyền nhanh chóng cầm súng chiến đấu. Lãnh Như Tuyết mỉm cười, nụ cười mỉa mai hoặc như đóa anh túc mỉa mai, còn phảng phất mùi huyết tinh ngao thị thiên địa. Xem ra bọn chúng thật sự muốn cái mạng nhỏ này của cô rồi, xuất ra nhiều người như vậy. Không sao, đến bao nhiêu cô liền tiếp bấy nhiêu.

Cuộc chiến nổ ra ngay trên thuyền, tiếng súng hai bên vang lên chói tai liên tục, bên Thiên Huyền cùng Hoàng Vũ đã chết vô số, máu nhuộm đỏ cả một vùng biển rộng lớn. Lãnh Như Tuyết thân hình dẻo dai uốn người tránh đạn. Một phát súng nếu không phải trúng giữa mi tâm thì là ghim thẳng vào tim. 'Đoàng!' Một viên đạn từ họng súng đen ngòm chính thức kết liễu tên xấu số, máu tươi bắn lên khuôn mặt tuyệt sắc của cô. Máu đỏ trên nền trắng, diễm lệ như vậy, quyến rũ như vậy.

Sau khoảng một giờ, người của Lãnh Như Tuyết đã tiêu diệt hết kẻ thù, bên cô cũng có nhiều người mất mạng, bù lại, dư đảng của lũ khốn kia đã bị diệt sạch. Tàn Hồ của Thiên Huyền cùng Trầm Kiện của Hoàng Vũ. Hai lão già đó nên nhường lại giang sơn cho cô rồi.

Lãnh Như Tuyết bước vào một phòng trống trong thuyền, cô cần đi tắm để rửa sạch máu bắn trên người. Chốc lát sau, tiếng nước chảy vang lên.

'Cạch' cửa phòng cô mở ra, một đôi giày da đen của đàn ông bước vào. Lôi nghe tiếng nước phát ra trong phòng tắm liền biết cô đang ở trong đó. Trong đầu lập tức hiện ra cơ thể trắng mịn như thiên chi bạch ngọc, đường cong lá lướt quyến rũ, bộ cực căng tròn no đủ xuống nữa là bụng phẳng eo thon tinh tế đến vùng đất kì bí mê người của cô. Càng nghĩ, trong người hăng càng khó chịu, lửa nóng căng cứng dưới thân đã ngóc đầu dậy, hô hấp trở nên hỗn loạn. Ánh mắt Lôi chợt tối sầm lại, ngọn lửa dục vọng bùng lên mạnh mẽ.

Lôi nhanh chóng cởi quần áo của mình, tiến vào trong nhà tắm. Bên trong là thân thể làm hắn phát ngiên, vòi hoa sen phun lên người cô, cô đứng quay lưng về phía hắn, từng giọt nước lăn tăn chảy dọc theo tấm lưng trắng trẻo, cặp mông tròn vênh cao, hai chân thon dài cân xứng quyến rũ. Cậu em nhỏ của hắn đã ngẩng đầu hùng vĩ, gân xanh tím cũng nổi cuộn lên khiến vật nam tính không lồ kia càng thêm ghê người.

Lôi ôm lấy cô, xoay người cô lại, cuồng dã hôn lên đôi môi đỏ au như máu, lưỡi to cuồng loạn cướp đoạt mật ngọt trong khoang miệng ngọt ngào của cô. Tiếng mút mát 'chặc chặt...' vang lên cùng tiếng nước chảy róc rách.

Lôi đè cô lên vách tường, một tay nâng chân trái của cô lên quần lấy hông của mình. Không thông báo gì đã động thân, nhục bồng thô to như thanh sắt nóng lập tức đâm vào hoa huyết chật hẹp mà sâu hun hút.

"A..." tiếng rên rỉ thỏa mãn tràn ra khắp miệng hai người. Lôi điên cuồng luật động, phân thân cứng rắn rút ra chọc vào thật nhanh, thật kịch liệt. Bối thit kiều nộn mút chặt lấy cự long như muốn ép hẳn bắn ra, đỉnh quy đầu rì rả từng giọt từng giọt tinh dịch trắng đục. Nhục bồng mãnh liệt thúc mạnh, đâm tới nơi sâu nhất khiến Lãnh Như Tuyết rên rỉ sung sướng, "U... ần.. a..."

Cô uốn éo thất lưng dong đưa theo tiết tấu ra vào cuồng dã của Lôi. Mật đạo chật hẹp bị dị vật khổng lồ của hắn nông ra, căng như muốn rách. Lửa nóng chen vào thúc tới từ cung thật nhanh thật mạnh. Miệng trên miệng dưới của Lãnh Như Tuyết đều bị lấp đầy một cách điên cuồng. Cô ôm chặt lấy Lôi, để mặc hắn cuồng loạn trạc tới trạc lui kịch liệt trên thân thể cô.

"A.. bảo bối... thật thoải mái... ừm... âm huyết dừng hẳn nhục bồng của anh như vậy..." Lôi gầm lên sung sướng, miệng huyết nhỏ chật hẹp của cô như đưa hẳn bay lên chín tầng mây. Khoái cảm hoan lạc dưới thân vọt lên tới óc khiến Lôi mất đi lí trí, chỉ biết cuồng nhiệt luật động, nhục bồng rút ra đâm vào. Lôi thúc một cái thật mạnh khiến cả cơ thể Lãnh Như Tuyết vốn đã chịu xóc nảy liên tục bây giờ như muốn bay khỏi mặt đất. Cự long vui mừng thật sâu vào trong hoa huyết thấm đẫm ái dịch, hai viên tinh hoàn như muốn chen cả vào trong, nơi kết hợp giao hoan của hai người mật dịch tuôn ra như suối, nhục bồng khổng lồ to dài xoay xoay trong u cốc. Lãnh Như Tuyết ưỡn người, biết hắn đang tìm điểm nhạy cảm bên trong mình, quả nhiên, đầu quy long chạm đếm âm hạch khiến Lãnh Như Tuyết rên rỉ to hơn như muốn hét lên, "A... dừng.. khó chịu quá.. a.. ừ.. A!!"

Hoa huyết dưới hạ thể co rút thật nhanh, sau đó ái dịch sóng sánh tuôn ra mãnh liệt. Lôi rút cự vật căng cứng ra, cúi đầu chui vào giữa hai chân cô miệng lưỡi điên cuồng mút lấy mật ngọt đang chảy ra ồ ạt, phát ra tiếng 'chặc chặt...' dâm mãnh ái muội. Lôi mút lấy hoa hạch, sau đó chen lưỡi vào bên trong, cuồng loạn chiêm đoạt.

Lãnh Như Tuyết xụi lơ rơi xuống sàn, hai tay như muốn đẩy đầu hắn ra, lại như muốn hắn tiếp tục liếm cắn mật đạo của mình, hai chân cô co gập lại, cảm giác dục vọng cuồng chế cùng thao túng khiến cô điên cuồng. Lãnh Như Tuyết ưỡn cong người khiến Lôi đang vui đầu vào liếm mút trêu chọc hoa huyết của cô càng thêm ra vào tron tru. Lưỡi hắn như rắn nước linh hoạt luồn lách vào mật huyết, hai bối thit non mềm co dãn, ái dịch phun vào miệng hắn ngọt như vậy. Hắn cố nhịn dục vọng căng cứng dưới thân, trêu chọc khiến cô thở gấp run rẩy.

Quả nhiên Lãnh Như Tuyết khó nhịn, lập tức đẩy Lôi ra, cô ngồi lên người hắn, bàn tay trắng mịn tinh tế cầm lấy nhục bồng đỏ tím nhét vào miệng huyết, sau đó chậm rãi ngồi xuống nuốt trọn cây gậy thịt vào trong dũng đạo. Cô nhòm người dậy rồi lại ngồi xuống thật chậm, nhìn vào có thể thấy rõ được

miệng huyết phun ra nuốt vào gây thịt không lờ, âm đạo của cô xoắn chặt nam căn khiến Lôi thờ đốc, “Ồi... a.. tiểu yêu tinh.. nha..”

Lôi ngồi dậy đối diện với cô, hai tay tách mông cô ra, nhục bông lập tức cuồn cuộn đã đâm vào lại đâm vào, tần suất nhanh mạnh vô cùng. Lãnh Như Tuyết ôm lấy Lôi, miệng hân thay phiên bú mút đôi thỏ ngọc căng tròn no đủ. Trong phòng tắm vang lên tiếng hai cổ thân thể va chạm hoan ái, tiếng ngâm nga rên rỉ cùng tiếng nước chảy. Cảnh tượng dâm mỹ tuyệt vời. Chốc lát sau lại vọng đến tiếng hét lên đỉnh dục vọng của phụ nữ cùng tiếng gầm thỏa mãn của đàn ông.

Lôi phóng tinh dịch ồ ạt vào trong nơi sâu nhất, sau đó rút phân thân ra, tinh dịch trắng đục cùng mật dịch đặc sánh từ trong u cổ của Lãnh Như Tuyết tuôn ra. Hai người tắm rửa lại thân thể, mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài. Một lần như vậy làm sao có thể khiến Lôi thỏa mãn, nhưng tàu đã về đến cảng Thiên Hải, hẳn buộc phải nhin. Nếu không phải lúc trên biển thuyền mẹ dừng lại để xử lý người kia thì hẳn căn bản không có thời gian cùng cô ân ái mây mưa.

Hai người vừa bước xuống khỏi thuyền, lập tức nghe được giọng nói tà mị của một người đàn ông, “Bảo bối của tôi, tôi tới đón em!”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lãnh Như Tuyết nhìn đến người vừa lên tiếng, khuôn mặt vẫn bình thản lạnh lùng không một chút xao động. Cô cất giọng mang theo một chút mệt mỏi, “Ám Dạ Vương, anh đến sớm quá! Người đâu?”

Mặc Ngôn cũng chính là Ám Dạ Vương đời thứ mười của tổ chức Ám Dạ, anh mỉm cười chói mắt, nụ cười ngạo mạn mà quyến rũ, “Chắc, bảo bối, em thắng thần quá! Không nhớ tôi chút nào sao?”

“Thật xin lỗi, tôi không rảnh cùng anh nói chuyện đời tư!” Lãnh Như Tuyết không lưu tình phun ra một câu khiến thủ hạ hai bên ghen cười tới nội thương. Chà chà, khi nào thì ông hoàng kiêu ngạo nguy hiểm Ám Dạ Vương -- Mặc Ngôn bị cự tuyệt vô tình như thế này? Bọn họ là đang nằm mơ à? Còn thuộc hạ dưới trướng của Mặc Ngôn vừa phải nén cười vừa phải nén kinh hoàng tốt độ. Quá ni mã! Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy được ông chủ của mình không bài xích nữ nhân, cũng là lần đầu tiên thấy ông chủ rơi vào hoàn cảnh trái ngang thế này!

Mặc Ngôn vẫn ưu nhã cười tà mị, mắt phượng hé ra liếc một vòng để lại một trận lạnh lẽo khiến lòng người rét run. Những người kia lập tức thu hồi vẻ mặt 'không nghe không thấy', sau lưng áo mồ hôi chảy ròng ròng. Thật kinh khủng, người đàn ông này cực kì nguy hiểm, chỉ một cái liếc mắt cũng khiến người ta ngẹt thở run sợ, sinh ra đã mang khí thế sát phạt. Không hổ danh là Ám Dạ Vương.

Mặc Ngôn nhìn cảnh này cười hài lòng, lại chuyển ánh mắt dịu dàng nhìn tới phía Lãnh Như Tuyết, nói, “Lũ ngu đó đã bị diệt sạch, tôi đã cho người lùng sục dư đảng còn lại của chúng, em yên tâm, ngày mai trong giới hắc đạo sẽ không còn bóng dáng của Thiên Huyền và Hoàng Vũ!”

Lãnh Như Tuyết gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, cô liếc sang Lôi đang im lặng bất động, giọng không tự chủ được mà dịu đi một chút, “Phái người đi diệt tận gốc những con chuột nhắt đó!”

“Dạ, lão đại!” Lôi nhận lệnh, trước khi đi còn như có như không liếc nhìn Mặc Ngôn một cái. Thấy hân (Mặc Ngôn) vẫn mỉm cười thản nhiên, lòng hân (Lôi) thực sự khó chịu. Ánh mắt kia rõ ràng đang khiêu khích anh, hừ, anh mới không thèm quan tâm tới hân!

Mặc Ngôn mỉm cười nhìn người đàn ông cao to tuấn tú tên Lôi rời đi, sau đó lập tức thu hồi nét cười không đựng tới mắt, hân chính là Hắc Long, người được thân cận bên cạnh cô hàng ngày. Chà, một kẻ như vậy lại có thể phục tùng dưới chân bảo bối, chắc, có ý tứ. Nếu không làm thì mấy người bạn giường khác của cô không ít lần tìm cách chơi xỏ hân, bất quá cũng chẳng lần nào thành công. Thân phận có thể quang minh chính đại bên cạnh cô như vậy, có ai mà chịu được chứ? Hơn nữa, lúc này anh cũng có nghe được, khi cô nói chuyện với hân (Lôi) giọng có dịu đi đôi chút. Tên này... không thể giữ! Trong nháy mắt, sát khí trên người Mặc Ngôn phát ra rồi lại được thu hồi. Sâu trong mắt anh là một mảnh lạnh lẽo. Anh bước tới ôm eo Lãnh Như Tuyết khiến cô dính sát vào mình, môi anh phủ lên môi cô mút một cái thật sâu rồi cười xấu xa, “Bảo bối, giao dịch nên được tiến hành, chúng ta phải tiết kiệm thời gian!”

Trên chiếc xe rộng rãi sang trọng, phía sau được ngăn cách với ghế lái bởi một tấm kính cách âm màu đen, khiến người ngồi trước không thể nhìn thấy gì, cũng chẳng nghe được gì. Trong khoang phía sau đang diễn ra một hồi kịch tình xuân sắc. Tiếng rên rỉ yêu kiều của phụ nữ hòa lẫn với tiếng gầm thờ đốc của đàn ông tạo nên một bản nhạc ái dục tuyệt phối.

Lãnh Như Tuyết dạng hai chân thon dài ngồi lên đùi Mặc Ngôn, mông nhỏ nâng lên cao rồi nhanh chóng bị ép xuống, mật dịch trong suốt ngọt ngào tuôn ra ướt đầm cơn thịt đỏ đậm cứng như thép đang mạnh mẽ điên cuồng đâm vào rút ra trong hoa kính. Hai tay Mặc Ngôn ôm ghì lấy thân thể quyến rũ kiều mị của cô, một tay nắn bóp mông nhỏ, thân dưới cuồn cuộn đã lướt động, nhục bông to dài liên tục thúc thật mạnh vào hai búi thịt non mềm bên trong âm huyết, đỉnh quy đầu dứng mảnh trạc tới trạc lui, vùi mình vào vùng đất ẩm ướt chặt hẹp mê người.

Cơ thể Lãnh Như Tuyết không chịu được mà xóc nảy lên xuống, đôi thỏ ngọc no đủ nảy nảy phập phồng khiến Mặc Ngôn không chịu được kích thích

mà điên cuồng bú mút. Cô uốn người cong lưng, hoa nhũ tiện thể bị anh mút sâu hơn, tiếng rên rỉ mất hồn phát ra từ miệng cô làm Mặc Ngôn càng thêm điên cuồng, “Àn... ư.. hừm..”

Anh biết cô vừa hoan ái cùng người khác, nhìn dấu hôn hồng tím trên cơ thể trắng mịn phần nộn của cô khiến anh phát điên, anh thừa nhận, anh ghen tị, anh tức giận, muốn xóa hết dấu vết của trận kích tình kia. Anh tận tình mút mát liếm cắn từ cổ cô, đến xương quai xanh quyến rũ, tất cả của cô đều thuộc về anh. Lửa giận chuyển thành lửa dục, cây gậy thịt không lồ cứng rắn kịch liệt va chạm vào dũng đạo, được vách thịt mềm mại bên trong âm huyết của cô mút chặt, cắn nuốt. Anh gầm nhẹ phiến người, Lãnh Như Tuyết bị đè vào góc xe, lưng trần tựa vào kính chắn, hai chân cuốn lấy thắt lưng của anh, uốn eo kết hợp với động tác mạnh bạo của anh.

Mặc Ngôn dùng kĩ xảo trâu chọc cô khó nhịn, anh thở dốc, cất giọng khàn khàn đậm dục vọng, “Bảo bối... anh phục vụ có tốt không?”

Lãnh Như Tuyết sớm bị dục vọng thao túng, cô rên rỉ phối hợp với anh, “Ừm. tốt.. ần.. a...”

“Vậy anh và đám người kia, ai làm tình giỏi hơn? Ai khiến em sung sướng hơn?” Anh tiếp tục thừa lúc cô bị mình dày vò ý loạn tình mê để nói ra những lời khiến anh hài lòng.

“Đều như nhau... A!” Lãnh Như Tuyết vừa dứt lời liền bị Mặc Ngôn tập kích, đâm một cái thật mạnh vào sâu trong dũng đạo, va chạm mãnh liệt với nơi sâu nhất. Miệng huyết bị nong thành hình chữ “O”, nhục bông tím đậm càng thêm cuồng liệt điên dại thúc vào như muốn tàn phá bừa bãi âm đạo.

Mặc Ngôn tức giận vì không nghe được câu trả lời vừa ý, anh cuồng loạn chạy nước rút, mỗi một lần đâm vào đều mạnh mẽ. Anh muốn cho cô biết cách anh yêu cô như thế nào, để cô nhớ rõ tư vị khi giao hoan cùng anh. Lần đầu tiên của anh dâng tặng cho cô, vì yêu cô mà anh sẵn sàng chia sẻ về mĩ lệ quyến rũ của cô với những người đàn ông khác. Anh phần nộn muốn giết người, cảm giác ghen tuông làm anh mất lí trí, bất quá anh chỉ có thể nhịn. Để có được cô bọn họ phải học cách chia sẻ, nhẫn nhịn. Nhưng ai chẳng có lòng tham muốn độc chiếm hóa anh tức xinh đẹp có độc娘子 là cô, anh cũng vậy, mỗi lần cùng cô hoan ái, anh đều tưởng tượng mình là người cô yêu nhất.

“Àn... a... nhanh... nhanh.. Ngôn..” Lãnh Như Tuyết chìm trong khoái cảm hoan lạc, cô luôn biết cách làm cho đàn ông điên cuồng, cũng như cùng bọn họ lên đỉnh dục vọng. Chính là thứ thuốc độc đó, loại thuốc do người cô kính trọng nhất cũng là hận nhất, anh trai ruột của cô - Lãnh Ngạo chế tạo ra đã biến cô thành một người phụ nữ phải ân ái với đàn ông để sống, hơn nữa đối tượng đó lại phải là xử nam.

Mặc Ngôn nghe được giọng nũng nịu ngọt ngào mê người của cô, thân thể liền nhũn ra, lập tức điên cuồng chạy nước rút. Sau vài trăm hiệp ra vào, hai người đồng thời lên đỉnh. Mặc Ngôn gầm lên, bắn hết tinh hoa nóng ấm vào trong hoa huyết, tinh dịch hoan ái tuôn trào như suối chảy ra ướt đầm ghế xe, chảy xuống cả sàn xe. Mùi hương ái muội dày đặc lượn lờ quanh không gian, chỉ còn lại tiếng hai cổ thân thể trần truồng ôm nhau thở dốc. Lãnh Như Tuyết mệt mỏi nhắm mắt ngủ. Để Mặc Ngôn nhẹ nhàng lau sạch người cô, cô bây giờ rất mệt mỏi, vốn trận chiến trên thuyền đã thấm mệt, lại thêm hai trận mây mưa kịch liệt khiến cô mất hết sức lực, chỉ muốn ngủ để bồi sức.

Mặc Ngôn nhìn người phụ nữ xinh đẹp kiều diễm sau cơn kích tình càng thêm nở rộ diễm lệ đã mệt đến thiếu đi, anh nở nụ cười sùng sục, ghé vào tai cô thấp giọng níu non, “Bảo bối, ngủ đi. Đêm nay sẽ khiến em dục tiên dục tử đến khó quên!”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Chương 5 (H)

Lãnh Như Tuyết ngủ suốt bốn tiếng, khi cô tỉnh dậy, ngoài trời đã nhá nhem tối, có lẽ tầm sáu giờ hơn. Cô bước xuống giường, trên người mặc duy nhất một chiếc áo sơ mi của nam, hần Mặc Ngôn đã mặc cho cô. Nhìn ra ngoài trời, lại cảm thấy bụng có chút đói, cô mở cửa phòng đi xuống lầu. Đây không phải lần đầu tiên cô ở đây, dĩ nhiên biết rất rõ phòng ăn nằm ở đâu. Chỉ là không ngờ đến, vừa xuống lầu đã gặp người quen, hơn nữa là vô cùng quen. Đó là Lạc Thần -- ảnh đế nổi tiếng nhất giới showbiz bây giờ, tiếng tăm còn nổi như cồn vang xa khắp các nước trên thế giới. Hần không chỉ có bộ dạng đẹp trai tuấn mĩ hợp hồn người mà còn đa tài đa nghệ. Sự nghiệp minh tinh chói sáng như mặt trời ban trưa, hần cũng là cháu đích tôn của Lạc gia, muốn tiền có tiền, muốn mạo có mạo, quyền lực càng không thiếu, phụ nữ mơ ước được bò lên giường của hần đêm không hết. Chỉ là hần giống như Liễu Hạ Huệ tái sinh, đối với nữ nữ trời sinh lạnh nhạt, bề ngoài thân thiện nhưng thực ra rất khó tiếp cận. Vậy mà cô lại biết được hần cuồng dã phóng túng bao nhiêu! Một năm trước là cô đã dụ dỗ lần đầu của hần.

Lạc Thần có chút kinh ngạc nhìn người phụ nữ xinh đẹp yêu mị đang đứng ở đầu cầu thang, trong mắt nhanh chóng xẹt qua tia vui mừng cùng si mê nóng bỏng. Tất cả đều bị Mặc Ngôn thu vào tầm mắt, anh khẽ mỉm cười, nụ cười phá lệ rực rỡ mà đầy rẫy nguy hiểm, anh quay đầu nhìn cô, “Bảo bối, dậy rồi sao? Muốn ăn cơm bồi bổ thể lực?”

Lãnh Như Tuyết trở lại bình thường, khuôn mặt tinh xảo mà lạnh lùng bước về phía Mặc Ngôn đang ngồi. Đường cong là lướt quyến rũ như ẩn như hiện sau lớp vải mỏng khiến người ta nhìn vào miệng đắng lưỡi khô, thần sắc kiều mị xinh đẹp, bộ dạng rõ ràng vừa mới được mạnh mẽ yêu thương qua.

Lạc Thần ngăn người, chút đau xót yếu ớt hiện lên trong mắt bị anh ép xuống, anh cất giọng, “Vậy mong cùng Ám Dạ Vương hợp tác vui vẻ!”

Mặc Ngôn cũng thuận thế đáp lại, “Ha ha, Lạc thiếu gia, hợp tác vui vẻ! Vậy... tôi không tiễn.”

Nghe giọng rõ ràng đuổi khách của Mặc Ngôn, Lạc Thần không thể không chào tạm biệt mà rời đi, trước đó còn nhìn Lãnh Như Tuyết một cái, có quyền luyện si mê cùng yêu thương điên cuồng. Cô ấy cùng Mặc Ngôn... Ha ha, có gì phải bất ngờ chứ?

Lãnh Như Tuyết nhìn đến bóng lưng cô độc kia khuất lấp rồi thu hồi tầm mắt, cô đứng dậy bước vào phòng ăn. Vừa đứng lên đã bị kéo ngã xuống sofa. Mặc Ngôn đưa tay vói vào trong áo sơ mi, trực tiếp xoa nắn bộ ngực căng tròn mềm mại, cùng cô môi lưỡi giao triền trao đổi mật ngọt. Anh khẽ cười, “Tình nhân cũ của em có bằng anh không? Công phu trên giường của hân thể nào?”

Lãnh Như Tuyết mê mê nhìn anh, môi đỏ mọng nước hôn lên yết hầu của anh, sau đó lạnh lùng trả lời, “Đừng hỏi mấy câu như vậy! Tôi đói rồi!”

Lời nói của cô khiến Mặc Ngôn cười thật to. Anh ôm ngang cô bế vào phòng ăn, bên trong đã sớm bày ra một bàn sơn hào hải vị, mùi thơm ngào ngạt tỏa hương khiến người ta có cảm giác ngon miệng thêm ăn. Mặc Ngôn ngồi ở vị trí chính giữa, Lãnh Như Tuyết ngồi trong lòng anh, được anh chăm sóc cẩn thận từng li từng tí. Đồ ăn đều được anh được đưa đến tận miệng, cô chỉ cần há miệng rồi nhai nuốt. Người hầu đã sớm lui xuống, bên trong chỉ còn lại hai người bọn họ cùng âm thanh hạ thể va chạm vào nhau.

Miệng trên miệng dưới của Lãnh Như Tuyết đều được đút ăn no. Phía dưới gầm bàn, gậy thịt to lớn của Mặc Ngôn đã sớm được giải phóng, mãnh liệt xuyên qua hoa hạc ướt đầm mật dịch. Lãnh Như Tuyết bị chặn bởi miệng của Mặc Ngôn, tiếng rên rỉ phát ra trong cổ họng, cả người nảy lên rồi xuống, thức ăn trên bàn vẫn được Mặc Ngôn bón cho cô ăn. Phía dưới anh cuồng bạo đâm đâm chọc chọc, âm huyết vừa mới khép lại lại bị nhục bông nóng như lửa nung ra căng chặt, một bữa ăn đầy sóng gió cùng kích thích nóng bỏng diễn ra.

Trải qua trận hoan ái trong phòng ăn, Lãnh Như Tuyết càng thêm nhạy cảm dị thường. Trên giường lớn, drap giường đã sớm nhăn nhúm loang lổ dấu vết tình dục. Mặc Ngôn nâng cao mông đẹp của cô, từ tư thế phía sau đâm mạnh gậy thịt cứng rắn vào trong. Hai người phát ra tiếng rên rỉ sung sướng. Lãnh Như Tuyết quỳ trên giường, đón nhận từng cú thúc ác liệt của anh, ái dịch chảy dài trên đùi hai người, dâm mĩ tuyệt đẹp.

Mặc Ngôn cảm chắc lấy eo cô, đang đưa thất lưng, cảm nhận khoái lạc thư sướng. Anh đưa tay quét mật dịch chảy ra ở nơi hai người kết hợp, xoa xoa vào hoa cúc nhỏ của cô.

Lãnh Như Tuyết cảm nhận ngón tay ma quỷ đang xoa xoa vuốt ve cục huyết của cô, lòng chợt chấn động, “Không. không thể... ần... ư

..”

Mặc Ngôn mỉm cười ái muội, “Bảo bối.. chúng ta thử cảm giác mới này!” Sau đó anh rút cự long ra, đặt đỉnh quy đầu vào miệng cục huyết, từ từ chen vào. Bên trong nhanh chóng thắt chặt co rút khiến anh đau đớn mà sung sướng cực hạn. Không chịu được nhục cảm chật hẹp cần nuốt, anh động thân đưa nam căn vui mình vào cục huyết khiến Lãnh Như Tuyết rên lên, “A!!! Đau... đừng..”

Của hân to như vậy, lại đâm thẳng vào hoa cúc nhỏ của cô, cảm giác đau đớn như bị xé rách lan khắp con thể. Còn đau hơn cả lần đầu tiên của cô.

“Bảo bối.. nga.. đừng cần chặt quá...” Mặc Ngôn gầm nhẹ rồi lướt động thật chậm rãi, đôi lấy tiếng rên rỉ tinh tế của cô. Đau đớn ban đầu thối lui, khoái cảm thay thế vào khiến hai người chìm vào cơn hoan ái cuồng nhiệt. Gậy thịt to lớn như thanh sắt trạc tới mãnh liệt, ma sát với cục huyết khiến nó đỏ ửng. Dịch yêu trong suốt từ u cốc tuôn ra, tại nơi giao triền cũng chảy ra không ít mật dịch ngọt ngào. Lãnh Như Tuyết cảm thấy phía dưới trống rỗng, dù cục hoa của mình bị nhục bông khổng lồ điên cuồng lấp đầy, cô vẫn cảm thấy khó chịu. Lãnh Như Tuyết ngồi dậy dựa người dính sát vào cơ thể Mặc Ngôn, hạ thể hai người giao triền kết hợp càng chặt chẽ, cô ôm lấy anh, giọng rên rỉ khàn cầu, “Thật khó chịu... a.. u... tôi muốn... phía dưới... ần...”

Mặc Ngôn cười khẽ, phân thân vẫn cuồng nhiệt ra vào trong cục huyết chật hẹp, môi mòng cắn khẽ dải tai của cô, cất giọng trầm thấp dâm mị, “Có phải là cô bé của em đói hay không? Hửm? Muốn ăn còn thịt của anh?”

Lãnh Như Tuyết mắt không chế, đang đưa theo tiết tấu của anh, vừa cố gắng ma sát âm huyết với nhục bông đang đụng chạm mạnh mẽ trong mình, “Ấn... gây thịt.. nha... ư.. muốn...”

Mặc Ngôn không để cô nói hết, dùng ba ngón tay trực tiếp đâm vào hoa huyết đầm nước trống rỗng của cô khiến cô “A!!” một tiếng thỏa mãn. Bên dưới Lãnh Như Tuyết liên tục co rút, hai miệng huyết gắt gao mút chặt lấy ngón tay cùng nam căn của anh, nhịp điệu đâm chọc nhanh mạnh cuồng dại, mật nước ào ạt phun ra, dính lên tay anh, làm ướt đầm cơn thịt đỏ đậm.

Lãnh Như Tuyết cảm nhận được cự long cùng ngón tay thô ráp của anh cùng lúc thúc vào rút ra, va chạm qua vách thịt ngăn mỏng. Cô thở gấp rên rỉ, miệng nhỏ xinh đẹp hé mở hút khí, như đang khích lệ người đàn ông phía sau thêm điên cuồng phóng túng. Chốc lát sau, nam căn phóng to phóng hết tinh dịch vào sâu trong cục huyết, Lãnh Như Tuyết vì kích thích mà hét lên, dịch yêu tuôn chảy lên đỉnh cùng với Mặc Ngôn. Hai người ngã xuống giường đã sớm nhăn nhúm không chịu nổi. Hương vị tình ái còn vương vãi khắp căn phòng xa hoa rộng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tình địch nguy hiểm cấp đặc biệt (1)

Lãnh Như Tuyết ngồi trong xe đọc văn kiện mà Lôi đưa tới. Ngón tay thon dài lật giờ từng trang giấy phát ra tiếng 'loạt loạt'. Khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ đeo thêm một chiếc kính nhỏ gọn chống cận gọng vàng, trông cô càng thêm vẻ thanh thực mà không mất đi vẻ quyến rũ. Không khí im lặng bỗng chốc bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại. Lãnh Như Tuyết nhìn nhặt liếc qua màn hình, sau đó mới miễn cưỡng nhấn nút nghe.

“Có chuyện gì?”

“Bảo bối, em rời đi mà không nói với anh một câu nha!” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói trách móc đầy tà mị của Mặc Ngôn.

“Giao dịch kết thúc. Hai bên đều vui vẻ.” Lãnh Như Tuyết lạnh nhạt trả lời, tầm mắt vẫn không rời khỏi tài liệu về cuộc họp tổng thu tháng này của công ty.

Mặc Ngôn bên này bỗng dưng trầm mặc, khuôn mặt anh tuấn vốn tươi cười nhất thời trở nên u ám lạnh lùng, anh nói một câu với cô sau đó tắt máy, “Bảo bối của tôi, sẽ không kết thúc đâu.” Anh và cô sẽ không có cái gọi là chấm dứt, không bao giờ. Anh không cho phép điều này xảy ra. Cô là người mà anh đã nhận định là người phụ nữ duy nhất của đời anh thì bọn họ phải có quan hệ dây dưa không dứt!

Lãnh Như Tuyết ngăn người nhìn điện thoại, rất nhanh liền đem câu nói khó hiểu của Mặc Ngôn ném ra sau đầu. Dựa người ra sau ghế nhắm mắt dưỡng thần. Ngày hôm qua phóng túng quá mức, khiến cô bây giờ có chút mệt mỏi, nếu là bình thường thì sẽ không như vậy. Cuộc sống này thật nhàm chán, mà cuộc đời của cô chẳng thấy được tương lai, suốt ngày sống trong những âm mưu tính toán, minh tranh ám đấu, sống bằng những khuôn mặt giả dối, ta lừa người, người gạt ta. Thế giới của cô là màu đỏ tươi của máu tanh, là màu đen của địa ngục tối tăm lạnh lẽo. Chính nó đã lấy đi cảm xúc của cô, dạy cho cô bản tính lãnh khốc tuyệt tình của người đi săn mồi. Những hi vọng ái ố mà người bình thường đều phải có thì đối với cô, nó chẳng có ý nghĩa gì. Người cha lạnh lùng của cô đã nói, đó chỉ là thứ rác rưởi vô dụng, người Lãnh gia không cần thứ này. Cho nên năm đó, khi cô mười ba tuổi, cha cô đã sai người tiêm cho cô một loại thuốc tiêu diệt hết tế bào cảm xúc trong cơ thể. Từ đó, thế giới của cô chỉ còn lại chết chóc, huyết tinh, kẻ thắng làm vua - kẻ thua làm giặc.

Giống như người kia đã nói, cô là một cỗ máy vô cảm, lãnh tình (lãnh khốc + vô tình). Khi đó cô căn bản không quan tâm đến điều này. Cho tới lúc cô nhìn những người xung quanh, họ vui mừng, đau buồn, tuyệt vọng hay sung sướng... đều vô cùng xa lạ đối với cô. Cô không hiểu đó là gì. Nó khác với những thứ cô học được, bộ não của cô không có những dữ liệu này. Có đôi khi cô nhìn thấy những cặp đôi trai gái vui vẻ cười đùa hạnh phúc bên nhau, cô đã nghĩ có giao dịch nào giữa hai người đó khiến bọn họ quan tâm lẫn nhau như vậy sao? Lúc đó, Lôi đã cười và nói cho cô biết, đó gọi là tình yêu, nó vừa đắng cay vừa ngọt ngào khiến người ta vừa đau đớn, vừa hạnh phúc. Cô nghe xong liền cười lạnh, tình yêu? Thứ đó không có lợi ích đối với cô.

Nhưng... từ khi Lãnh Ngạo cho cô cô uống loại độc dược đó, cô quen với nhiều người đàn ông, thậm chí tìm hiểu trên giường, bọn họ đều là những nhân vật lớn có máu mặt trong hai giới hắc bạch đạo. Hình như trong cô có chút thay đổi. Có cái gì đó khác lạ len lỏi nảy mầm trong cô.

“Phó tổng, đã tới công ty ạ!” Tiếng tài xế lái xe cung kính vang lên khiến Lãnh Như Tuyết hồi thần.

Cô xuống xe, bước vào trong, lập tức thấy Elsa nữ thư ký duy nhất bên cạnh cô tiến tới, nhiệt tình chào một tiếng sau đó chuyên nghiệp trình bày lịch làm việc ngày hôm nay, “Phó tổng buổi sáng hảo! Hôm nay ngài có một cuộc họp cổ đông vào lúc 8h30, sau đó kiểm duyệt một vài hợp đồng quan trọng, có ba mươi văn kiện từ tổng bộ bên Mỹ gửi sang cần được xem xét, bốn mươi bản tổng kết cùng kế hoạch của các phòng gửi lên. Lúc 10h 45, ngài phải đi tới khảo sát khu trung tâm Hoàng Hạ, 11h20 có lịch ăn trưa cùng Tổng giám đốc công ty Thánh Thiên, vào lúc 13h, ngài có một cuộc họp dự thảo kế hoạch cho sản phẩm mới sắp ra mắt, còn có...”

Elsa chưa kịp nói hết, Lãnh Như Tuyết đã cắt ngang, “Xem cho tôi vào khoảng 6h tối, có những công việc nào?”

“Dạ, lúc đó ngài có cuộc hẹn gặp mặt đối tác bên công ty Đường Thiên ạ!” Elsa nhanh chóng trả lời.

Lãnh Như Tuyết nhíu mày, sau đó phân phó, “Gọi cho bên Đường Thiên, họ bọn họ khi khác. Còn lịch trình phía sau, nếu không quan trọng thì hủy bỏ, ngày mai tôi sẽ xử lý. Tối sáu giờ tôi có việc cần phải đi!”

“Dạ, phó tổng.”

“Lãnh Như Tuyết, đồ hồ li tinh, cô mau ra đây cho tôi! Lãnh Như Tuyết!!!” Đúng lúc cô và Elsa bước vào đại sảnh, một giọng nói chói tai vang lên.

Này là đang mắng cô?

Tất cả nhân viên trong công ty đều dừng lại nhìn tới nơi giọng nói đó phát ra, bọn họ đều dùng ánh mắt chán ghét căm hận nhìn vào người điều ngoa kia. Dám mắng nữ thần của bọn họ? Muốn chết thật khó coi đây mà! Có nữ nhân viên đang định xông lên tặng cho cô ả đánh đá chua ngoa kia vài bạt tai thì thấy Lãnh Như Tuyết lạnh lùng thâm trầm đứng ngay đó, cô (nữ nhân viên) liền dừng lại. Mọi người khi nhìn thấy Lãnh Như Tuyết đều cười vui vẻ, để xem thứ sinh vật gớm giếc này bị nữ thần chính thể thâm cỡ nào!

“Lãnh Như Tuyết, mẹ kiếp, tôi biết cô đang ở đây! Hồ li tinh cô có giỏi thì ra đây cho tôi! Đúng là hạng người chuyên làm tiểu tam đi cướp bạn trai của người khác!” Cô gái xinh đẹp mà điều ngoa kia chưa biết ngày tận thế của mình đến, vẫn sẵn giọng mắng chửi ầm ĩ.

“Tôi ở ngay đây! Cô-- đừng nên sủa lung tung nữa! Làm ầm ĩ công ty của tôi.” Lãnh Như Tuyết gân xanh trên trán hơi nổi lên, giọng nói lạnh lẽo thấu xương, khiến cô gái kia giật mình im lặng, trong lòng còn hơi run sợ trước khí thế kinh người của cô (LNT).

Lãnh Như Tuyết đang tức giận, rất tức giận. Đời này cô ghét nhất là ba chữ hồ li tinh! Mà người phụ nữ kia lại chạm đến điểm mấu chốt của cô! Hơn nữa cô không kết giao với ai đã có bạn gái hay có vợ, vậy mà cô ta nói cô cướp bạn trai của cô ta? Hừ, chán sống rồi. Elsa đi bên cạnh cô, thấy cô bị mắng oan định xông tới cho mụ phù thủy chanh chua kia một trận nhưng bị cô can lại.

Lãnh Như Tuyết chậm rãi bước tới gần cô gái xinh đẹp kia, hàn khí lạnh như băng phát tán quanh cơ thể cường đại khiến cô ả run run sợ hãi, cất giọng lấp lỏp, “Cô.. cô định làm gì hả? Đồ hồ li tinh.. đừng tưởng tôi.. tôi sợ cô!”

Lãnh Như Tuyết tiến một bước, cô ả lùi một bước, Lãnh Như Tuyết cười mỉa mai châm chọc, “Cô là ai? Bạn trai cô là ai? Tốt nhất nên cho tôi một lời giải thích hợp lý, nếu không--- hừ, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của cô!” Giọng nói lạnh tanh không cảm xúc vang lên. Những người xung quanh vừa sợ vừa kính ngưỡng sùng bái nhìn nữ thần mỹ lệ cao cao tại thượng, cường đại mạnh mẽ đang đứng kia. A.. nữ thần đúng là nữ thần nha, phó tổng của bọn họ ngay cả phát ra uy nghi cũng hấp dẫn như vậy.

Hàn Tịnh Du nhìn người phụ nữ xinh đẹp kiều diễm quyền rũ kiều ngạo đang đứng trước mặt mình, trong thâm tâm vừa sợ vừa không cam lòng, vì cái gì mà cô ta còn xinh đẹp hơn cả ả? Cô (Hàn Tịnh Du) vốn đã là nữ nhân tuyệt sắc, chẳng ngờ Lãnh Như Tuyết trong truyền thuyết còn hơn ả mấy lần. ả không cam lòng! Vì cái gì người ả yêu suốt ngày chỉ biết đến Lãnh Như Tuyết? Lúc nào cũng Tuyết nhi, Tuyết nhi, ả ghen tị, ả cho người điều tra Lãnh Như Tuyết, hôm nay tới lên mặt thị uy, ai ngờ.. Hàn Tịnh Du chán ghét nhìn Lãnh Như Tuyết, giọng nói đầy căm hận, “Tôi là Hàn Tịnh Du, là con gái của Hàn gia, bạn trai tôi chính là Mộ Đông Phong!”

“Mộ Đông Phong?” Lãnh Như Tuyết nhú mi, hình như cô có quen người này. Nhưng hình như, chưa thân thiết đến nỗi lên giường? Hừ, không quan cho tốt bạn gái của mình, để cô ta đến công ty của cô sửa bậy? Vậy đừng trách cô không nể mặt! Lãnh Như Tuyết sát khí trong phút chốc phát ra mãnh liệt dọa Hàn Tịnh Du mất hồn. Bộ dạng chật vật, run run nói, “P.. phải, là anh ấy!”

“Vậy chúng mừng cô! Lí do cô đưa ra hợp lý --- để cô phải chết! Tôi và Mộ Đông Phong còn chưa từng hẹ gặp mặt một lần! Cô ở đây mắng tôi như thế, dĩ nhiên tôi cũng có quà cho cô!” Giọng Lãnh Như Tuyết lạnh băng như tu la tới từ địa ngục, vẻ xinh đẹp mỹ lệ nở rộ phảng phất mùi máu càng thêm hút hồn người đối diện.

“Cô.. cô dám? Tôi là người Hàn gia! Cô thử đụng tới tôi..” Hàn Tịnh Du hét đường chối cãi, dù sợ hãi nhưng vẫn mạnh miệng hống hách.

“Hàn gia? Gia tộc của cô lớn mạnh đến nỗi bám gót Lãnh gia? Để tôi gọi bạn trai cô đến, chứng kiến lí do cái chết của cô.” Lãnh Như Tuyết mặt kiên nhẫn với dạng phụ nữ tính khí thiên kim đại tiểu thư không biết mùi đời này. Dù gì cô ta sẽ phải nhận cái chết do cô ban tặng!

Cô lấy điện thoại ra, bấm bấm một hồi rồi nhấn phím gọi. Chưa tới tiếng chuông thứ hai người bên kia đã bắt máy, trong giọng không khống chế được sự vui vẻ, “Như Tuyết, em gọi có chuyện gì sao?”

“Tôi mong anh đến và giải thích cho bạn gái anh hiểu, tôi và anh là quan hệ gì! Để cô ta trước khi lên thiên đàng khỏi phải oán hận tôi!” Lãnh Như Tuyết lạnh lùng nói, trong giọng mang theo chút châm chọc.

Mộ Đông Phong sùng sốt, ngay sau đó giật mình, vội nói, “Bạn gái? Anh làm gì có? Như Tuyết em phải tin anh! Bây giờ em ở đâu? Anh lập tức tới!” Mộ Đông Phong sốt ruột lo lắng, anh lờ đầu ra bạn gái chứ? Mặc dù anh và cô không có quan hệ gì. Người phụ nữ chết tiết giả danh bạn gái anh tìm đến cô gây phiền toái kia, anh sẽ cho cô ta biết thế nào là lễ độ. Để cho Tuyết nhi hiểu lầm anh như vậy, thật đáng giận!

Lãnh Như Tuyết tiểu phi tiểu nhìn Hàn Tịnh Du, nụ cười lạnh lẽo dị thường, “Hàn tiểu thư, cô có chắc là không nhớ lầm tên bạn trai?”

“Lãnh Như Tuyết, tôi không muốn nói chuyện với hồ li tinh cô nữa. Phí thời gian của tôi!” Hàn Tịnh Du hét lớn, sau đó ngênh ngang rời đi. ả biết Lãnh Như Tuyết nói được làm được, ả phải tìm đường sống cho mình. ả không muốn chết, nhất là chết trong tay người mình căm hận nhất.

“Tôi có nói cho cô đi sao, Hàn tiểu thư?” Giọng nói nhàn nhạt không nghe được cảm xúc gì của Lãnh Như Tuyết vang lên khiến Hàn Tịnh Du đang bước đi phải run rẩy. ả bước nhanh hơn, như chưa kịp ra khỏi cửa đã bị chặn lại bởi hai hàng vệ sĩ mặc đồ đen rất khí thế. Đám nhân viên đang tụ tập trong đại sảnh sùng bái nhìn Lãnh Như Tuyết bị một màn này hấp dẫn. Không ít người kinh ngạc nhìn đàn vệ sĩ chuyên nghiệp cấp cao khoảng hơn ba mươi người kia. Là nhân vật nào mà phô trương quá như vậy?

Hàn Tịnh Du lo lắng nhìn đám người trước mặt, ả bắt đầu kinh hoàng tốt độ, có dự cảm không lành cho tương lai của mình. Nhưng nói ả xin lỗi đồ hồ li tinh như Lãnh Như Tuyết, ả thà chết còn hơn.

“Chà chà, Tiểu Tuyết nhi của anh, chuyện gì xảy ra giữa em và con vẹt xấu xí này vậy?” Đang lúc căng thẳng một giọng nói ngả ngớn của đàn ông vang lên khiến mọi người ngạc nhiên. Không ít người phụt cười nắc nẻ, ha ha, cô Hàn tiểu thư kia ít nhiều gì cũng là một đại mỹ nhân người người thương tiếc, vậy mà bị vị tiên sinh không thấy mặt kia nói là con vẹt xấu xí? Không biết người kia là ai? Quả là độc mồm độc miệng, lời nói phun ra có thể khiến người khác nghẹn tử!

Hàn Tịnh Du thì không cần nói, mặt đen xì xì, tức giận đến nỗi muốn phun lửa. Là tên nào dám nói ả là con vẹt xấu xí? Đây là lần đầu tiên ả bị sỉ nhục như vậy. Trước là Lãnh Như Tuyết, sau lại tới tên này.

Người về mặt như không có gì xảy ra chỉ có Lãnh Như Tuyết, chỉ là cô hơi bất ngờ trước giọng nói kia. Là anh ta?

~ Huyết Băng Tử ## Truyện chỉ được đăng tại Diễn Đàn Lê Quý Đôn. Những trang web khác là copy không chính chủ~

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: tình Định (2) (H)

Lãnh Như Tuyết liếc mắt tới người đàn ông đang từ cửa bước lại phía mình, trong lòng không khỏi thở dài. Anh ta cũng không cần phải bám người như vậy? Đuổi theo cô tới tận thành A xa xôi? Người này đúng là sợ thế giới không loạn đây mà!

“Trời ơi, đẹp trai quá!”

“Oa, nữ nam a nữ nam, thực sự quá suất a!”

“.....”

Đám nhân viên nữ nhìn người đàn ông tuấn tú, quyến rũ hơn người đang bước vào đại sảnh công ty, trái tim đập rộn ràng, má đỏ hồng e thẹn, rõ ràng một bộ dạng tư xuân. Ríu rít bình luận xì xào về độ hoàn mỹ của suất ca bấu vật kia.

Người đàn ông đó một thân quần áo đắt tiền cao cấp, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt đẹp, hoàn hảo từng góc cạnh đường cong, thân hình cao to, tuy không vạm vỡ nhưng lại mạnh mẽ khí thế. Đích thực là một nữ nam trong mộng của không ít thiếu nữ. Hơn nữa người này lại là con lai, một đôi mắt xanh mê hoặc lòng người, vẻ quyến rũ phát ra khiến người ta mê mẩn.

Hạo Minh Kỳ mỉm cười tiêu sái đi đến bên cạnh Lãnh Như Tuyết, tự nhiên ôm eo cô để cô dính sát vào mình, nụ cười trên môi càng thêm sáng chói. Nhìn hai người thân mật ngay giữa chốn đông người như vậy, muốn người ta không hiểu lầm là rất khó. Lãnh Như Tuyết lạnh lùng tránh khỏi cái ôm ấp của anh nhưng tay anh như hai gọng kim không thể tránh được, cô hồ hững hờ, “Anh chạy tới nơi này làm gì?”

Hạo Minh Kỳ hôn lên môi cô một cái, ghé vào tai cô ái muội nói, “Anh rất nhớ mùi hương của em nha! Nó rất tuyệt vời! Nhất là khi chúng ta hòa làm một!”

Hàn Tịnh Du nhìn một màn trước mắt, khinh bỉ cười mỉa nhìn cô nói, “Lãnh Như Tuyết, nói cô là hồ ly tinh quả thật không sai! Câu dẫn anh Phong của tôi, còn chạy đi quyến rũ tên con lai này. Cô còn có thể vô liêm sỉ hơn nữa không?”

“Chát!!..” Một tiếng vang thanh thúy vang lên. Hàn Tịnh Du bị tát một cái vào mặt, ả ngã xuống sàn, khóe môi còn chảy máu, cho thấy lực của cú đánh rất mạnh. Chỉ là chủ nhân của cái tát này không phải của Lãnh Như Tuyết, cũng không phải của Hạo Minh Kỳ, mà là... Mộ Đông Phong.

Hàn Tịnh Du ôm má đau rát, ả cắn hận ngược lên nhìn lại bất gặp ánh mắt chán ghét cùng lạnh lẽo băng hàn của Mộ Đông Phong, ả mở to mắt không thể tin, giọng khàn đi, “Anh.. anh Phong? Sao anh lại đánh em?”

“Hàn tiểu thư, tôi khi nào thì trở thành bạn trai của cô vậy? Mong cô giải thích cho tôi hiểu!” Mộ Đông Phong lãnh khốc gần từng chữ, tức giận nhìn người phụ nữ đang chật vật đứng lên, không một chút thương tiếc.

“Anh Phong..” Hàn Tịnh Du hoảng hốt nhìn người đàn ông tuấn mỹ nhưng lạnh lùng trước mặt, ả không phục, vì cái gì ả yêu anh ấy như vậy, anh ấy lại không thèm ngó nhìn ả một lần. Vậy mà Lãnh Như Tuyết chỉ gọi một cuộc điện thoại, anh liền cấp tốc chạy tới. Vì sao? Vì sao?

“Hàn tiểu thư, phiền gọi tôi một tiếng Mộ tiên sinh hoặc Mộ tổng, tôi và cô không quen thân đến mức gọi thẳng tên!” Mộ Đông Phong chán ghét cực điểm, giọng hạ xuống âm độ, hàn khí cường thế làm người ta ngợp thở kính sợ. Anh lo lắng vì sợ cô hiểu lầm, trên đường phóng xe như điên tới đây, ai ngờ vừa bước chân vào đã nghe ả đàn bà này sỉ nhục cô. Anh không quan tâm đến xung quanh liền tặng cô ta một cái tát. Dám mắng Tuyết nhi, cô ta chán sống rồi!

“Pho.. Mộ tổng, em chỉ vì tốt cho anh! Lãnh Như Tuyết cô ta có gì tốt? Chỉ biết quyến rũ đàn ông, cô ta căn bản không yêu anh! Anh cần gì phải vì cô ta làm nhiều điều như vậy?” Hàn Tịnh Du nổi điên hét lên, mắt long lanh ngập nước.

“Tôi làm gì không liên quan tới cô! Phiền cô đừng nhận bạn trai bừa bộn hại danh tiếng của tôi!” Mộ Đông Phong vẻ mặt lạnh lùng vô tình nói.

Lãnh Như Tuyết bình thản nhìn một màn trước mắt, vốn hôm nay còn định tới công ty giải quyết công việc sớm để đi đón người kia, chẳng ngờ gặp phải tình huống này, bảo cô không tức giận, cô đâu phải thánh? Hạo Minh Kỳ vẫn duy trì nụ cười như có như không, chỉ là ánh mắt trở nên sâu thẳm, lạnh lẽo khiến người ta ghê sợ. Lực đạo ơ eo cô không tự chủ được mạnh hơn làm cho Lãnh Như Tuyết khó chịu. Cô nhíu mi liếc anh một cái, sau đó chuyển ánh mắt tới chỗ Mộ Đông Phong, “Mộ tổng, nếu Hàn tiểu thư đây không phải bạn gái của anh, vậy xin thất lễ!” Nói xong liền ra lệnh cho ám vệ trong chỗ tối, “Mang cô ta đi!”

Màn kịch kết thúc trong sự giãy dụa kêu la không ngừng của Hàn Tịnh Du. Mọi người ai nấy đều tự giác quay về chỗ làm việc, trong lòng vui vẻ vì được xem một màn vừa rồi. Đại sảnh chốc lát chỉ còn ba người Lãnh Như Tuyết, Hạo Minh Kỳ cùng Mộ Đông Phong. Elsa theo phản phó của cô đã đi giải quyết công việc khác. Nhóm vệ sĩ khí thế của Hạo Minh Kỳ cũng bị anh cho lui. Không khí kì dị nhanh chóng bao vây ba người.

Mộ Đông Phong giờ mới chú ý đến Hạo Minh Kỳ, ánh mắt tối sầm khi lướt qua bàn tay đang đặt trên eo cô của anh (HMK), anh (MĐP) nhìn cô nói, “Cái đó.. thực xin lỗi Như Tuyết! Để khi nào mời em dùng cơm, coi như anh tạ tội?”

“Không có gì, mọi chuyện đều kết thúc. Còn việc mời cơm thì không thành vấn đề!” Lãnh Như Tuyết nhìn Mộ Đông Phong, đạm mạc trả lời. Cô không biết được về mặt lạnh lùng xa cách của cô khiến anh chua xót, đau đớn. Bọn họ chẳng có quan hệ gì, ngay cả tư cách thân mật bên cạnh cô như những

người khác cũng không có. Anh lấy cớ gì để ghen, để tức giận đây? Là bắt đầu từ khi nào anh đã yêu cô, yêu đến mức không dừng lại được, sa vào cái hố sâu không lối thoát.

Hạo Minh Kỳ nhìn nhìn Mộ Đông Phong, khỏe môi cười thật tươi, thật chói lóa nhưng sâu trong ánh mắt lại lag một mảnh lạnh băng giá rét làm người ta khiếp sợ. Con người như vậy mới chân chính là kẻ đi săn nguy hiểm nhất trong bóng đêm. Thân thiện, hòa nhã, bộ dạng gần gũi, lúc nào trên môi cũng nở nụ cười, nhưng, hoa càng đẹp càng độc, ẩn sau vẻ xinh đẹp chính là sự nguy hiểm vạn phần.

Hạo Minh Kỳ cười càng lúc càng chói mắt, tốt, thật quá tốt, lần này theo cô về nước, anh lại vinh hạnh chào đón thêm một vài 'chiến hữu', có khi nào anh phải gửi 'quà đặc biệt' tới họ để chào hỏi một tiếng không? Anh cố ý hôn lên má cô một cái thật kêu, sau đó ái muội ghé vào tai cô nói, giọng cố ý cất lớn hơn để cho Mộ Đông Phong nghe được, “Thân ái, em không mời anh vào phòng nghỉ ngơi sao? Anh thật rất nhớ em nha~” Câu cuối Hạo Minh Kỳ còn cố ý nói thật mờ ám khiến người khác không khỏi suy nghĩ lệch lạc.

Mộ Đông Phong nuốt ghen tức vào lòng, bày ra bộ dáng tươi cười nhìn Lãnh Như Tuyết, “Vậy anh đi trước! Hẹn em khi khác!”

“Tạm biệt!” Lãnh Như Tuyết gật đầu, nhìn bóng dáng anh đi khỏi mới gỡ tay Hạo Minh Kỳ đang ôm eo mình ra, xoay người bước vào thang máy dành riêng cho tổng giám đốc không nối vào cửa chính mà nối liền với cánh cửa khác trong phòng làm việc của cô.

Hạo Minh Kỳ nhanh chân đi theo cô vào trong thang máy. Cánh cửa đóng lại, anh lập tức đề cô lên vách tường, áo thân mình lên, dùng một tay kim chế hai tay cô lên đỉnh đầu, tay kia nhẹ nhàng xoa nắn bộ ngực căng tròn no đủ. Môi mòng cuồng nhiệt ngậm lấy cánh môi cô, lưỡi rắn linh hoạt cuốn lấy lưỡi thơm tho của cô. Nụ hôn trở nên ướt át, tiếng “chặc.. chặt..” phát ra trong không gian nhỏ càng thêm dấy lên ngọn lửa nóng bỏng.

Hạo Minh Kỳ thờ dốc, rời khỏi môi cô, cúi đầu xuống liếm cắn cổ trắng nõn của cô, bàn tay vuốt ve đường cong lưng linh mê người, chen vào trong váy sờ tới nơi tư mật ngọt ngào của cô, chà sát viên trân châu mẫn cảm.

“Ừm... dừng.. lại.. đây là thang máy!” Lãnh Như Tuyết cố gắng nhịn xuống dục vọng trong người, cô giãy dụa đẩy người đàn ông cường tráng đang đè chặt trên người mình ra.

“Bảo bối... em vẫn tuyệt vời như vậy!” Hạo Minh Kỳ bỏ ngoài tai lời nói của cô. Môi mòng mút mát cắn cổ đến xương quai xanh, bàn tay xé bỏ chiếc váy vướng víu ném sang một bên, thân hình kiều mị thơm mát nhanh chóng lộ ra trước mắt anh. Cự vật đã sớm thức tỉnh, cách một lớp vải mỏng mẽ ngẩng cao đầu, ma sát với nơi tư mật của cô. Ngón tay thon dài đang ra vào bên trong nhụy hoa hồng rút ra mang theo ái dịch trong suốt, Hạo Minh Kỳ đưa tay vào miệng liếm hết, “Ừm. thật ngọt! Của em luôn ngon như vậy.”

Cảnh tượng dâm mỹ đó đập vào mắt Lãnh Như Tuyết. Cô mơ màng mòng lưng nhìn đến, sau đó bừng tỉnh dùng sức đẩy Hạo Minh Kỳ ra, cổ khắc chế ham muốn trong cơ thể lại. Đây là công ty, cô không thể tùy tiện vậy được. Mặc dù cô phóng túng, nhưng cũng biết khi nào nên, khi nào không nên. Chỉ là Lãnh Như Tuyết vừa mới định nhặt chiếc váy đã rách lên thì Hạo Minh Kỳ liền ép cô vào vách kim loại một lần nữa, ngay sau đó hạ thể cũng được lấp đầy bởi dị vật thô to.

“A..”

“A..”

Hai người cùng lúc phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

“Tiểu yêu tinh, em khiến anh phát điên!” Hạo Minh Kỳ hô hấp dồn dập cực nóng phả lên mặt cô, cảm giác sung sướng tột đỉnh khi cự long được hai vách thịt bên trong âm huyết mút chặt cắn nuốt. Khí khao âm áp mà ướt át như muốn bức anh lập tức bắn ra. Đã lâu anh không được ở bên cạnh cô, lúc nào cũng nhớ tới hương vị khi rong ruổi bên trong cô. Càng nghĩ cơn thịnh đang cắm sâu trong hoa huyết càng thêm phồng lớn hơn, điên cuồng đâm vào rút ra trong dũng đạo âm ướt đầy ái dịch.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tình Dịch (3)

“Ừm... chết tiệt... a.. làm nhanh một chút... tôi còn có việc... ừ..” Lãnh Như Tuyết có chút khó khăn tiếp nhận cự long to lớn đang điên cuồng đâm mạnh trong âm huyết. Cô ôm chặt lấy Hạo Minh Kỳ, hai chân quấn quanh eo của anh co gập lại run rẩy vì kích thích mãnh liệt.

Hạo Minh Kỳ hôn lên đôi môi đỏ mọng đang phát ra những tiếng rên rỉ mất hồn của cô, cơn thịnh sục to phía dưới vẫn đâm vào hoa kính kịch liệt như muốn xé rách miệng nhỏ ướt át. Trong không gian chỉ còn lại tiếng cơ thể va chạm “phách... phách..”, tiếng thờ dốc hưng phấn cùng rên rỉ sung sướng.

“Bảo bối... nhìn anh.. xem anh làm em như thế nào... ừ.. chặt quá.. anh khiến em sung sướng hơn mấy người kia đúng không?” Hạo Minh Kỳ ôm cô thờ dốc, giọng khàn khàn mê hoặc nhìn Lãnh Như Tuyết đang đạt đến cao trào nói.

“Đều tốt... a... ừ.. sao anh lâu bắn vậy... nhanh một chút..” Lãnh Như Tuyết nhìn kẻ vẫn đang còn hưng phấn đâm đâm chọc chọc kia, không nhịn được

lo lắng. Không giải quyết nhanh thì cô sẽ không làm xong công việc được. Đến lúc đó làm sao đi đón người kia được?

“Em phân tâm... hay là chưa đủ kích thích?” Hạo Minh Kỳ ghé vào tai cô thổi khí, xoay người đè cô xuống sàn thang máy, nhục bông to dài theo đó đâm vào miệng huyết thật mạnh khiến ái dịch phun ra tung tóe, mùi xạ hương hoan ái càng lúc càng nồng đậm. Anh nhanh chóng trừu sáp mảnh liệt nụ hoa nhỏ nộn thịt.

“A... nhanh.. nhanh.. lên... ư.. thoải mái... ần..” Lãnh Như Tuyết liên tục vang lên âm thanh kiều mị như dụ dỗ người đang cười phía trên bay lên thiên đàng. Cô uốn eo theo động tác điên cuồng của anh, phối hợp ăn ý không khe hở. Lãnh Như Tuyết vươn tay ôm lấy cổ Hạo Minh Kỳ, cúi đầu hôn lên yết hầu anh khiến anh tê dại, luồng điện kích thích chạy dọc khắp cơ thể dồn xuống côn thịt vốn đã hưng phấn lại càng trở nên kinh khủng hơn. Mỗi đồ di chuyển từ cổ lên vành tai, tiếng rên rỉ khiến người ta mất hồn theo đó vọng vào tai anh, Hạo Minh Kỳ chịu kích thích quặn rũ của cô, găm lên một tiếng, đầu nhục bông trong âm huyết đầy nước lập tức phun ra dòng tinh dịch trắng đục, đầy ứ trong hoa huyết.

“A...” Hai người lên đến đỉnh cao trào. Cùng lúc đó, thang máy mở ra.

+++++ Ta là tuyến phân cách thời gian +++++

Lãnh Như Tuyết ngồi trước bàn làm việc, chăm chú xử lý công việc của mình, không rảnh để ý đến ai kia. Mà Hạo Minh Kỳ sau khi ăn no mặc dù rất muốn làm thêm mấy lần nữa nhưng nhìn ánh mắt lạnh băng của cô lập tức ngoan ngoãn nghe lời không quấy rầy thêm. Chỉ ngồi một chỗ si mê nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô khi làm việc. Đùa sao? Nếu chọc bảo bối tức giận, tính phúc về sau của anh sẽ không còn a! Anh là đàn ông bình thường, dĩ nhiên sẽ phải ML (make love), chỉ là cậu em nhỏ của anh chỉ có hứng thú với cô, mấy người phụ nữ ngoài kia không xứng cho anh để vào mắt! Cho nên a, nhin xuống một chút giữ hạnh phúc về sau.

Hạo Minh Kỳ nằm nghiêng người trên sofa, mắt dính chặt vào cô gái đang ngồi phía trước mình. Thảm khen bảo bối đúng là bảo bối, ngồi làm việc vẫn xinh đẹp mỹ lệ hút hồn như vậy! Không phải đáng về phong tình vạn chủng khi làm tình, cũng không phải về nữ vương lạnh lùng mê người trong giới hắc đạo mà là thần thái nghiêm túc quặn rũ khiến người ta si mê. Hạo Minh Kỳ càng nhìn ý muốn chiếm hữu càng lớn. Anh muốn nhốt cô ở một nơi chỉ có anh và cô, chỉ một mình anh được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô. Ánh mắt xanh lam bí ẩn xinh đẹp chợt lóe lên tia điên cuồng. Bảo bối, nếu anh làm chuyện khiến em không vui thì như thế nào? Còn những người đàn ông bên cạnh em kia, anh muốn tiêu diệt bọn họ, em có đồng ý không?

Dường như ánh mắt của Hạo Minh Kỳ quá mức nóng bỏng khiến Lãnh Như Tuyết không nhìn được mà ngẩng đầu lên nhìn anh, đúng lúc bắt gặp được ánh mắt sát phạt kia. Cô nhú mày xinh đẹp, cất giọng nhàn nhạt:

“Đừng suy nghĩ lung tung. Muốn giết bọn họ không dễ đâu!”

Ý nghĩ của mình bị cô phơi bày không khiến Hạo Minh Kỳ giật mình mà ngược lại anh càng vui vẻ hơn, môi mỉm cười tà mị:

“Bảo bối... em vẫn hiểu anh nhất a, anh thực vui về! Nhưng là... chuyện anh muốn làm, dĩ nhiên phải làm tới cùng rồi!”

Lãnh Như Tuyết nghe câu trả lời không đâu vào đâu của anh, chỉ lạnh nhạt cho qua, “Vậy anh cố gắng lên! Nếu có chết, tôi sẽ chôn cất đàng hoàng!”. Cô thầm nghĩ, những người kia nếu dễ bị tính kế như vậy thì đã chết từ rất lâu rồi. Nhưng mà... tại sao cô lại quan tâm tới bọn họ như thế? Là sợ bọn họ chết thì lợi ích cũng không còn? Thật kì lạ, cô càng ngày càng trở nên kì lạ rồi.

Căn phòng lại trở về với trạng thái yên tĩnh, người làm việc thì vẫn làm còn người ngắm thì vẫn ngắm.

Lãnh Như Tuyết dĩ nhiên là một người cuồng công việc, làm việc như một cỗ máy được lập trình sẵn, liên tục không ngừng nghỉ cho tới tận sáu giờ kém, Elsa gõ cửa bước vào thông báo thì cô mới ngừng lại:

“Tổng giám đốc, đã đến giờ ngài hẹn trước a!”

“Ừ, tôi biết rồi! Còn một số vấn kiện này, thu thập lại một chút, ngày mai tôi sẽ xử lý sau!” Lãnh Như Tuyết giao phó cho Elsa rồi đi thẳng ra khỏi phòng. Hạo Minh Kỳ vốn đang nửa nằm nửa ngồi trên sofa cũng đứng dậy theo gót cô. Trong lòng đang không khỏi thắc mắc, rốt cuộc là cô định đi đâu? Nhìn vẻ mặt của cô, cuộc hẹn kia có vẻ rất quan trọng, nhưng là, với ai mới được? Chà... anh có nên phá buổi hẹn này không? Bất quá, mượn đao giết người vẫn hay hơn, cho mấy kẻ vẫn luôn mơ ước bảo bối kia vài thông tin, để bọn họ tự ra tay thì thế nào nha? Anh vừa không tốn sức, vừa không khiến bảo bối giận mà vẫn có thể phá buổi hẹn.

Dĩ nhiên, giờ phút này chẳng ai trong số mấy vị bạn giurong của Lãnh Như Tuyết có thể đoán được, đại tình địch – kẻ thù không đội trời chung khó chơi nhất của bọn họ đã xuất hiện. Sau đó, những ngày tháng khổ sở của những người kia cũng sẽ bắt đầu. Bọn họ chỉ biết than trời trách đất, ôm đầu vò tóc bứt tai mất hết hình tượng để nghĩ cách đuổi ôn thần kia đi. Nhưng đó cũng là chuyện trong tương lai sắp đến, bây giờ thì lại khác...

+++++ Ta là tuyến phân cách đại tình địch xuất hiện +++++

Sân bay quốc tế thành A, người đến người đi đông đúc, không ít người chú ý đến một nam một nữ đang đứng ở trước cửa. Tuấn nam nữ này bây giờ không thiếu, nhưng rất ít người khiến người ta nhìn một cái liền khắc sâu như hai người kia. Nam thì anh tuấn hoàn mỹ, ngũ quan góc cạnh nhưng điều khắc, khí chất vương giả cao cao tại thượng lại có vẻ tà mị hút hồn, đặc biệt là mỹ nhân bên cạnh, xinh đẹp tuyệt sắc, khuôn mặt mỹ lệ khuynh thành, đáng người lại tốt như vậy, hai người đứng cạnh nhau quả là xứng đôi a. Hơn nữa xung quanh bọn họ đều là vệ sĩ nghiêm trang, muốn không gây sự chú ý cũng rất khó!

Hạo Minh Kỳ vênh tai nghe một vài lời bàn tán nói bọn họ là một đôi trời sinh, khéo miệng nhếch lên một vòng cung tuyệt đẹp, tâm tình vui sướng muốn hét lên. Ừ, anh và bảo bối sinh ra là để dành cho nhau. Rất đúng! Lại nhìn sang người bên cạnh vẫn giữ nguyên bộ dáng lạnh nhạt không quan tâm, môi

đang cười cười hơi xịu xuống. Bảo bối là đang bơ anh. Hạo Minh Kỳ mở miệng hỏi:

“Bảo bối, em đến đón ai vậy?” Sau đó lại trầm nghĩ, lúc anh đến đây em cũng không có đi đón đâu. Thực bất công. Nếu Lãnh Như Tuyết mà biết được suy nghĩ trong lòng anh, cô sẽ không ngần ngại mà nói: “Anh đến có báo trước à?”

Lãnh Như Tuyết mắt vẫn nhìn vào dòng người đang đi ra kia, hồ hững trả lời:

“Đội lát nữa anh sẽ biết thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ác Mộng Đã Xuất Hiện (1)

Nếu nói trước đó Hạo Minh Kỳ rất hứng thú muốn xem người mà Lãnh Như Tuyết đi đón là người như thế nào thì sau khi thấy một khuôn mặt quen thuộc đang xách ba lô nghênh ngang đi đến trước mặt hai người thì anh cực kì muốn chết! Chỉ hận không thể một phát làm cho đối phương biến mất ngay tức khắc, anh thực rất mong đây chỉ là mơ mà thôi!

Mọi người xung quanh nhìn người không biết là nam hay nữ kia bước đến chỗ Hạo Minh Kỳ và Lãnh Như Tuyết lập tức bàn tán sôi nổi. Nam thì hận không thể chạy lại sờ mó để mong đó là nữ, còn nữ thì rất muốn xông lên đẩy ngã thỏa sức khi dễ người kia. Trời ạ, thật sự là quá yêu nghiệt rồi a! Khuôn mặt nói xinh đẹp thì không đúng mà nói anh tuấn cũng không phải, nó rất... ma mị! Đúng là ma mị, vẻ đẹp bắt nam bắt nữ hút hồn! Mái tóc cắt ngắn tomboy nhuộm đỏ rực cá tính vô cùng bắt mắt. Ngũ quan tinh xảo như điêu khắc kì công. Quần áo thời thượng phá cách càng tôn lên vẻ bụi bặm tiêu sái. Chắc, người này ra đường tuyệt đối sẽ bị bắt cóc!

“Aaa.. tớ muốn xông lên hỏi giới tính người kia!”

“Làm sao bây giờ, tôi bị cảm nắng mất rồi!”

“Thực là yêu nghiệt! Họa thủy!”

“Người này đứng bên cạnh đại mỹ nhân (LNT) còn đẹp đôi hơn cả vị soái ca kia a!”

Lãnh Như Tuyết phớt lờ lời xì xào bàn tán, cũng không làm như không thấy khuôn mặt cứng đờ hóa đá của Hạo Minh Kỳ, cô nhìn người đang đi tới chỗ mình, môi hơi nhếch lên vui vẻ:

“Chào mừng cậu đến thành A, Jun!”

Người kia càng phấn khích hơn, chạy như bay đến chỗ cô, ôm một cái thật chặt, cúi đầu hôn lên khắp mặt cô từ trán xuống đến môi, giọng nói nữ tính trầm thấp đầy vui vẻ truyền đến khiến mọi người lập tức biết người kia là nữ:

“Rinnnn... tớ rất nhớ cậu nha! Moa! Moa! Moa!”

Hạo Minh Kỳ nhìn chằm chằm cánh tay đang sờ mó ăn đầu hủ Lãnh Như Tuyết của Jun, lại nhìn đến vẻ thân thiết của cô ta, hận không thể giết người. Lại là cô ta, sao cô ta lại tới thành A này làm gì? Thảm rồi, thảm rồi! Ngày tháng sau này không đuổi được cô ta đi chỉ có nước chết! Cái đại tình địch này không chỉ thừa nước đục thả câu với bảo bối của anh, cô ta còn khiến cho anh sống dở chết dở! Bởi vì cô ta là les! Là les! Cô ta chính là yêu bảo bối của anh nhưng bọn anh không thể làm gì được bởi vì cô ta là người bạn duy nhất của bảo bối, hơn nữa bảo bối lại vô cùng vô cùng thiên vị cho người phụ nữ này a, chính là nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa không để cô ta chịu ủy khuất! Hạo Minh Kỳ không ngừng tức giận si và Jun trong lòng, lại có chút hưng phấn vì không chỉ mình anh bị đày đoạ mà còn có mấy người khác cũng chịu chung hoàn cảnh.

Vì sao con người kẻ bắt nam bắt nữ này bị liệt vào danh sách tình địch nguy hiểm thì chính là bởi quá khứ huy hoàng của cô ta! Chỉ cần nhắc lại là thấy bầu trời muốn sụp đổ.

Khi đó không chỉ có anh, còn có Âm Dạ Vương Mặc Ngôn, Lãnh Diễm, Hắc Long (Lôi), còn một vài tên khác bị Jun hành hạ cho dở sống dở chết! Chỉ trừ một người toàn thân sáng loáng không vết thương --- Lãnh Ngạo, anh trai của bảo bối. Bọn anh thật hoài nghi có khi nào Jun là người của Lãnh Ngạo phải tới để chơi khăm bọn anh hay không!? Nhưng mà nhìn nét mặt hận nhưng không thể đụng tới của Jun, mấy người bọn anh liền phủ định điều này.

Thật ra Jun cũng có nỗi khổ trong lòng, nếu mà chơi lại được người như Lãnh Ngạo thì cô còn để cho hắn tự do thoải mái à? Căn bản là hắn thành tình rồi có được hay không? Cô yêu thích Rin (LNT) nhưng không thể tỏ vẻ trước mặt người này, cũng không ăn được một chút đầu hủ nào của Rin khi có hắn ở đó. Nếu không, chỉ sợ hắn một phát liền cho cô về cõi Tây Thiên! Hắn giết được cô bởi vì hắn không sợ Rin sẽ bỏ rơi hắn như mấy người đàn ông kia. Cô biết, Rin rất không muốn ở cạnh người anh trai này, cô ấy từng nói đó là thân tượng của mình, nhưng khi bị tiêm thứ thuốc độc kia vào người Rin đã thay đổi, cô ấy dần xa lánh Lãnh Ngạo. Cô biết, Rin sợ anh ta, bởi vì con người đó đã sớm hắc hóa thành ma quỷ rồi. Yêu đến mức biến thái khiến người ta sợ hãi. Nó không giống tình yêu cô dành cho Rin, nó là tình yêu địa ngục.

Hạo Minh Kỳ không quản được nhiều chuyện, chỉ cảm thấy tương lai tính phức dần đi xa. Vừa mới ăn được chút thịt, còn chưa thỏa mãn dục vọng của cậu em nhỏ, vậy mà bây giờ tình địch lại chạy tới cười nói trước mặt không hận đến nghiến răng, anh không phải Hạo Minh Kỳ! Chưa kịp thoát lui tức giận, Jun bên kia ôm eo nhỏ Lãnh Như Tuyết mỉm cười hòa ái thân thiện chào hỏi khiến người ta đui mù con mắt, không thấy trong giọng có phần khiêu khích hà hê:

“Tiểu sắc lang Kỳ Cục, lâu lắm mới gặp nha! Hân hạnh hân hạnh!”

Giọng nói tươi cười khí phách của Jun truyền vào tai Hạo Minh Kỳ khiến lửa giận cùng lửa ghen trong lòng anh nhanh chóng tràn lan, hai mắt lạnh lẽo trừng trừng nhìn cánh tay ôm eo vuốt ve Lãnh Như Tuyết của Jun như muốn chặt ra từng khúc, bấm vằm làm nhân thịt bánh bao, anh gần từng chữ lạnh lẽo:

“Lỗ -- Khắc -- Tiếp, mau bỏ cái móng heo của cô ra! Còn nữa, tôi là Hạo Minh Kỳ, không phải Kỳ Cục!”

Lỗ Khắc Tiếp là tên tiếng trung của Jun. Chết tiệt, nếu không phải thân phận đặc thù của cô ta, anh đã trừng phạt cô ta lâu lắm rồi.

Jun cười trong lòng, hừ, mấy lễ này chính là yêu thăm tiểu Tuyết nhi của cô, với cương vị tri kỉ kiêm người ái mộ Rin, cô làm sao trơ mắt đứng nhìn Rin bị cướp đi chứ? Hơn nữa, những kẻ này chơi đùa cũng rất vui, phải chinh bọn họ thật thâm thẳm. Cô là người rộng lượng, cô mới không nhận mình vì ghen tuông ích kỉ với bọn hắn mà ra tay đâu!

Jun giả vờ đáng thương quay sang phía Lãnh Như Tuyết, dụi dụi đầu vào ngực cô làm nũng:

“Rin, tớ chỉ muốn chào hỏi thôi mà... hức hức.. tên bạn trai này của cậu thật quá dữ dằn rồi... chi bằng bỏ hắn đi!”

Lãnh Như Tuyết biết cá tính của bạn mình, mặc dù không thể nhận định hết được cảm xúc của hai người nhưng cô dĩ nhiên biết hai người có xích mích, lại nhớ tới những lần ở Mỹ, ngay lập tức lạnh giọng nói với Hạo Minh Kỳ:

“Không được bắt nạt Jun! Nếu không tôi bỏ anh!”

Hạo Minh Kỳ nghe Lãnh Như Tuyết liền cảm thấy muốn thổ huyết. Thật sự cái tai họa di động kia làm anh tức chết mà! Cả người Hạo Minh Kỳ run rẩy kiềm chế xúc động muốn giết người, anh luôn luôn mang về ngoài hoàn hảo trước mặt bảo bối. Nhưng khi tên Jun này có mặt thì sức kiềm chế của anh tụt xuống âm độ. Thật sự là tức giận bị oan không thể rửa hận lại còn gánh thêm tội danh. Bảo bối, em là thiên vị bất công! Anh muốn công bằng a! Nếu tiếp tục thế này, kiểu gì cũng có ngày anh bị uất ức mà chết, giống hệt như khi ở Mỹ.

Hạo Minh Kỳ tỏ ra vẻ oán phụ khuê phòng, “Bảo bối!!! Anh vô tội mà! Em phải bảo vệ anh chứ?”

Điều này có vẻ không khả thi đối với Lãnh Như Tuyết, cô IQ cao mà EQ thấp, mặc dù khi xã giao làm ăn rất tốt nhưng có vẻ về cảm xúc lại thiếu hụt trầm trọng. Cho nên, Lãnh Như Tuyết dĩ nhiên sẽ bảo vệ bạn thân tri kỉ của mình thay vì bên vực Hạo Minh Kỳ, “Đừng nhiều chuyện, tôi cùng Jun đi ăn tối, nếu anh muốn cùng đi thì phải học cách im lặng!”

Jun bên cạnh phá lên cười, ánh mắt đào hoa như có như không khinh bỉ nhìn Hạo Minh Kỳ khiến anh càng thêm lạnh lẽo.

Đây là trắng trợn bất công! Bảo bối, em phải trách xa ôn thần xấu xa này ngay lập tức a!

Điều này kích thích tới Hạo Minh Kỳ khiến lại nhớ tới mấy ngày tháng tối đen trước kia. Cũng là vì tên Jun này! Biết cái gì là ám ảnh dục vọng không? Chính là lúc vũ khí đã sẵn sàng ra trận chiến đấu, súng đã lên cò mà không được bắn! Không biết tên Jun khốn kiếp này tâm linh tương thông hay theo dõi nhất cử nhất động của bọn anh mà cứ mỗi khi đang cùng bảo bối ở trên giường, chuẩn bị tiến vào thì cô ta lại gọi tới. Bảo bối khi đó cũng không khách khí đập anh xuống giường chạy đi nghe điện thoại. Một lần hai lần không sao, nhưng cứ liên tiếp như vậy đến khi cậu em nhỏ của anh bị tra tấn không thể hưng phấn ngóc đầu nữa. Ngay cả mấy người khác cũng vậy, bọn họ đều là đang lúc sắp xông vào mặt huyết non mềm thì đều bị tiếng chuông quen thuộc kia làm cho phần thân dưới không thể làm tiếp. Cứ như vậy nối tiếp, dục vọng tích lũy lúc hừng hực khởi bị dập tắt không thương tiếc, cuối cùng Lãnh Như Tuyết đều bỏ mặc bọn họ đi đến chỗ Jun. Khi ấy chỉ biết ngơ ngác nhìn cô rời đi, rồi nhìn còn thịt đang còn run rẩy. Bọn họ thật sự muốn cào tường giết người!

Sau đó mấy người bọn anh gặp mặt nhau đều là khuôn mặt đau đớn nhằn nhẹn dục vọng, dường như không còn để ý đến tiết tháo bình thường nữa rồi. Nỗi ám ảnh điện thoại trở thành bóng ma trong lòng bọn họ, sau đó lúc làm tình với bảo bối đều là vứt hết điện thoại. Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sợ bọn họ sẽ bất lực mà chết! Cho nên mới lập mưu hành hạ Jun một chút. Ai biết cô ta cáo già như vậy, tránh thoát thì thôi còn tương kế tựu kế đẩy mình vào nguy hiểm, sau đó Như Tuyết tới cứu. Jun giả vờ khóc lóc đáng thương kể tội bọn họ cuối cùng bị cô lạnh nhạt, bọn họ đau tức đến muốn điên. Khổ nỗi đầu sỏ lại không hề biết gì.

Nhìn thấy thịt, sờ thấy thịt mà không thể ăn. Bọn anh không dễ gì có điểm yếu, nếu nói tới nhược điểm thì chỉ có cô (LNT). Cho nên vì trả thù cho Jun, cô chủ động khiêu khích kích tình với bọn anh. Đúng lúc hưng phấn nhất thì bị cô không thương tiếc trói cổ định trên giường, dục vọng đã khó nhịn đến điên còn uống thêm thuốc kích dục. Cả đêm nằm đau khổ tự xử bằng tư tưởng cho đến khi bắn ra. Bọn họ khi nào thì chịu qua khổ hình tàn nhẫn như vậy? Cho nên mấy ngày sau gặp lại, bọn họ thẹn chí còn không nhận ra đối phương. Những khuôn mặt phờ phạc.

Cái tên Jun kia thì hay rồi, đôi ba bữa kiếm chuyện gây sự, sau đó ba hoa với bảo bối tâm can để cô lại tìm cách trừng phạt bọn họ. May mắn thay cuối cùng ôn thần kia cũng bị cha của mình -- Lỗ Khắc Tư túm cổ sang Canada. Ác mộng rốt cục kết thúc, những tháng ngày địa ngục bị dục vọng hành hạ đau khổ chấm dứt. Đó là kỉ ức kinh hoàng mà Jun khốn kiếp gây ra cho mấy người bọn anh, bọn anh chỉ có thể đứng nhìn mà không dám tìm hấn. Bây giờ kẻ này lại đến thành A, tai họa không sớm thì muộn cũng sẽ đến mà thôi.

Hạo Minh Kỳ ánh mắt tang thương nhìn bầu trời trong xanh, cảm thấy sao tương lai mù mịt tối thui.

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Ác Mộng Đã Xuất Hiện (2)

Ba người Lãnh Như Tuyết cùng nhau ngồi lên xe đi tới câu lạc bộ Hoàng Gia. Jun cùng Lãnh Như Tuyết ngồi ghế phía sau, để lại Hạo Minh Kỳ mặt tối sầm u ám ngồi ghế phó lái, hai mắt trừng trừng nhất cử nhất động đằng sau.

“Rin, cậu không biết trên đường về đây tớ đã gặp bao nhiêu vụ ám sát đâu! Quả thực là rất mệt mỏi!” Jun than thở sau đó tựa như một mồi gối đầu lên đùi cô nằm xuống trước ánh mắt lạnh băng như muốn giết người của Hạo Minh Kỳ.

Lãnh Như Tuyết cúi đầu, giọng nói lạnh lùng nghe ra trong đó có sự tức giận không nhẹ, “Là ai dám ám sát cậu? Cậu không bị thương chỗ nào chứ?”

Jun phá lên cười khinh miệt, “Dĩ nhiên tớ không bị sao rồi, hừ hừ, cũng phải xem tớ là ai?”

“Đúng vậy, Jun rất giỏi! Nếu để tớ tìm ra những kẻ kia, tớ sẽ không để họ yên!” Lãnh Như Tuyết khích lệ Jun, chỉ là trong thâm tâm đang không ngừng muốn lôi tớ tông những kẻ kia ra mà chửi.

Bỗng dưng, Jun như tới điều gì, khuôn mặt cả lo phát phờ lập tức chuyển sang sự lo lắng nghiêm túc khiến Hạo Minh Kỳ vốn tức giận cũng trở nên mờ hồ, “Rin, hôm nay là ngày 15 đúng không? Vậy...”

Hai mắt Lãnh Như Tuyết hơi co rút rồi nhanh chóng lấy lại bình thường, cô cất giọng nhàn nhạt vốn có, “Tớ đã có cách khắc chế rồi...” Chi là không biết lần này có được hay không. Lãnh Như Tuyết hơi thất thần. Khuôn mặt như chứa đựng chút đau thương mà không ai có thể phát hiện ra.

Jun vỗ vỗ lên bàn tay của cô, nhẹ giọng an ủi, “Không sao, tớ sẽ ở bên cậu! Phải đến tìm tớ khi cô đơn nghe chưa?”

Tuy cô thích Rin, nhưng Rin lại chỉ xem cô như một người bạn thân duy nhất. Jun mỉm cười hơi chua chát, cũng không sao, làm bạn vẫn tốt hơn là không danh phận, thậm chí còn thân thiết hơn so với mấy người đàn ông kia, biết đâu sau này cô lại tìm được một nửa khác của đời mình thì sao?

Hạo Minh Kỳ tuy không biết cụ thể chuyện gì xảy ra, nhưng anh chắc chắn nó có liên quan đến bảo bối. Hơn nữa tầng ưu thương nhàn nhạt khi này không thể là giả được. Đôi mắt xanh trầm xuống lóe lên tia sáng lạnh đầy nguy hiểm. Không ai có thể làm hại bảo bối, người mà anh đã nhận định là người phụ nữ suốt đời của mình thì dù anh có chết cũng không thể để cô ấy bị một vết thương nào! Xem ra anh phải tìm hiểu kỹ chuyện bí ẩn này. Ngày 15... hình như từ lúc đó...

Ở một căn phòng tối, ánh sáng bị che khuất hoàn toàn không thể lọt vào, không khí âm u làm người khác sợ hãi. Nhìn thật kỹ mới phát hiện có một bóng người mờ mờ ngồi trên ghế, người đó như hòa cùng bóng tối. Hơi thở lạnh lùng cao ngạo của đế vương lại tựa như tu la địa ngục khiến người ta ngợp thở, run sợ. Ánh mắt sắc bén lạnh khốc tà mị đắm chiều nhìn thẳng về phía trước, không thể đoán ra người đó đang nghĩ gì. Thâm tàng bất lộ, nguy hiểm vạn phần. Không gian im ắng bỗng vang lên tiếng cười trầm thấp, theo sau đó là giọng đàn ông lạnh lẽo mà thâm trầm

“Vẫn chưa đến lúc đó sao? Không thể không cần a...”

Lãnh Như Tuyết cùng Jun và Hạo Minh Kỳ bước vào CLB Hoàng gia, đi thẳng tới phòng VIP Câu lạc bộ Hoàng Gia là nơi dành cho giới thượng lưu tới. Không chỉ có nhà hàng cao cấp, mà có cả khu thể thao, khách sạn, phòng bao, tất cả đều có, chất lượng lại tốt vô cùng. Nhất là đối với hội viên VIP, ưu đãi càng tận tình hơn. Lãnh Như Tuyết cũng góp một phần không nhỏ vào dự án này, cô dĩ nhiên có trong tay thẻ hội viên VIP cùng phòng bao riêng.

Lãnh Như Tuyết bị Jun lôi kéo đi trước, Hạo Minh Kỳ u ám theo sát hai người, cũng không ngờ đi nửa đường lại gặp người quen --- Mộ Đông Phong.

“A, Như Tuyết?! Thật trùng hợp, không ngờ lại gặp em ở đây!” Mộ Đông Phong một thân âu phục gọn gàng tuấn tú đi tới, trên khuôn mặt hé ra nụ cười vui vẻ, trong mắt là ngạc nhiên không hết. Anh vừa kí hợp đồng với một đối tác quan trọng, không ngờ vừa ra khỏi đã gặp Lãnh Như Tuyết.

Lãnh Như Tuyết hơi bất ngờ, sau đó mỉm cười xinh đẹp ưu nhã đáp lại, “Mộ tổng, thật trùng hợp!”

Mộ Đông Phong nhìn tới Jun, lại nhìn sang Hạo Minh Kỳ, hỏi, “Hai vị đây là...”

“Đây là Hạo Minh Kỳ, anh có gặp qua lúc sáng rồi, còn đây là Lỗ Khắc Tiếp có thể gọi là Jun, họ đều là bạn của tôi!” Lãnh Như Tuyết chỉ vào từng người giới thiệu, sau đó lại nói với hai người kia, “Đây là Mộ tổng, Mộ Đông Phong, tổng giám đốc Đế Thiên!”

Nghe Lãnh Như Tuyết giới thiệu xong, ba người kia liền đưa mắt dò xét nhau, ngoài mặt tươi cười nhã nhặn lịch sự hỏi thăm nhưng không khí lại nặng nề mùi thuốc súng. Lãnh Như Tuyết mời luôn cả Mộ Đông Phong cùng ăn tối, xem như là hữu lễ lúc sáng. Một bữa cơm kì dị cứ thế trôi qua.

Lãnh Như Tuyết được Jun dìu vào nhà, người giúp việc đã lui về phòng. Chỉ còn cô và Jun ở lại. Hạo Minh Kỳ cùng Mộ Đông Phong đều bị cô từ chối đưa về.

“Rin, cậu có sao không? Đã phát tác rồi?” Jun ngồi bên cạnh cô, ánh mắt lo lắng nhìn cơ thể cô rịn ra mồ hôi càng ngày càng nhiều. Hình như đã phát tác từ khi đang ở Hoàng Gia. Cô vẫn chịu đựng đến giờ sao? Rin... tớ đau lòng..

Lãnh Như Tuyết bị sức nóng kinh người hành hạ, tim đập thình thịch mạnh mẽ, cơ thể như muốn nổ tung, cảm giác như bị kim châm khắp người, ngứa ngáy khó chịu. Lí trí dường như đang mất đi... dục vọng vụt một cái tăng cao. Lại đến rồi, xem ra cô không thể tự chịu được, nên dùng cách kia.

Lãnh Như Tuyết khó khăn nói, “Jun... điện thoại...”

+++++++ Ta là tuyến phân cách NP +++++++

Trên giường lớn màu đen, bốn cổ thân thể dây dưa khít chặt. Không gian vang lên tiếng mát mát, tiếng thân thể va chạm mãnh liệt, cùng tiếng thở dốc hòa với tiếng rên rỉ kiều mị.

“Ừm... nhanh.. nhanh lên... a.. mạnh nữa... ừn...” Lãnh Như Tuyết điên cuồng đóng đưa eo nhỏ theo tiết tấu cuồng dã của Lôi. Hoa huyết nhỏ nuốt trọn nhục bông khổng lồ căng cứng không ngừng xô xuyên. Tần suất đâm vào rút ra nhanh đến kinh người, mạnh mẽ như muốn chọc rách hoa kính thủy non mềm. Ái dịch hỗn loạn chảy tung tóe khắp phần dưới. Bầu ngực no đủ bị Hạo Minh Kỳ chiếm cứ, một bên dùng xoa nắn thành nhiều hình dạng, bên kia anh dùng miệng bú mút, nước bọt dính lên nụ hoa lóng lánh dâm mĩ tuyệt đẹp. Tay kia cầm tay còn thịt đã dựng đứng hùng vĩ không ngừng lên xuống, tiếng rên trầm thấp phát ra trong cổ họng.

Mặc Ngôn cũng không chịu yếu thế, gát gao ôm lấy cô, miệng đối miệng hôn nồng nhiệt, nuốt hết tiếng rên rỉ của cô vào trong. Lưỡi linh hoạt như rắn cuộn lấy lưỡi của cô mút hết mật ngọt. Khi rời đi còn mang theo sợi chỉ bạc ái muội. Cảnh tượng dâm mĩ kích thích khiến người nhìn đỏ mặt tía tai.

Lãnh Như Tuyết cong người uốn éo, không được... cơ thể vẫn vô cùng khó chịu... cô muốn bùng nổ, nhanh hơn, mạnh hơn... muốn thật nhiều để xoa dịu sự đau đớn đã mãn kia. Lãnh Như Tuyết phiến người, hai tay chống lên giường, miệng huyết căng ra hết cỡ bị côn thịt như thanh sắt nóng bỏng đâm vào rút ra kịch liệt. Cô cất giọng rên rỉ mê hoặc khiến ba người đàn ông càng thêm điên cuồng:

“Ừn... ừ.. đến.. Kỳ... đằng sau... ngò.. Lôi mạnh hơn... mạnh hơn.. a.. a.. chưa đủ...”

“Tiểu yêu tinh.... hum.. em thật tuyệt...” “Lôi ôm eo cô không ngừng chạy nước rút, nhục bông kịch liệt ra vào âm huyết dâm nước.

Hạo Minh Kỳ nâng mông cô lên cao, nhìn miệng huyết phun ra nuốt vào côn thịt của Lôi, dục vọng bành trướng càng thêm khổng lồ. Anh đưa tay lấy mật dịch trơn trượt bôi vào miệng cúc hoa đưa đỉnh cự long từ từ đâm chen vào sâu hơn. Cảm giác thít chặt đến nghẹt thở co bóp lấy nhục bông to dài khiến anh lập tức muốn bắn ra. Nghe được tiếng rên rỉ cổ vũ của Lãnh Như Tuyết, cự long khổng lồ liền ra vào nhanh chóng, mỗi cú thúc đều kịch liệt như đòi mạng. Cúc huyết bị anh nông ra, cách một tầng mỏng là côn thịt của Lôi chọc tới bên trong âm đạo. Cảm giác sung sướng mất lí trí khiến đau đớn của Lãnh Như Tuyết hơi thoái lui. Hoa huyết cùng cúc huyết nhỏ cùng lúc bị xâm chiếm mãnh liệt điên cuồng. Cả người cô xóc nảy theo tiết tấu hoan ái.

Lãnh Như Tuyết vừa đưa đưa kết hợp với Hạo Minh Kỳ và Lôi, vừa đưa lưỡi liếm đỉnh căn nhục bông cương cứng nóng bỏng của Mặc Ngôn khiến anh rên rỉ thư sướng. Đỉnh tròn rì ra một ít tinh dịch, Lãnh Như Tuyết mút lấy nuốt xuống, vị tanh mặn tràn khắp khoang miệng.

“Ừm... bảo bối.. nuốt nó vào miệng... giúp anh...” Mặc Ngôn khàn khàn ra lệnh. Đặt phân thân to dài gân guốc sung tím vào miệng cô rồi đâm vào. Côn thịt cứng rắn chọc xuống tận cuống họng, sau đó lại rút ra đâm vào, nhanh, mạnh đến kinh người.

Lãnh Như Tuyết cong người đón lấy dục vọng như bão lũ của ba người đàn ông. Đau đớn vốn đã thoái lui bỗng chốc trở lại khiến cô đau đớn hơn. Cô điên cuồng nhận lấy nhục bông to lớn đâm chọc, ba lỗ miệng nhỏ đều bị đâm tới sung đỏ, hoa huyết non mịn căng ra như muốn rách vì bị ép buộc nuốt vào nhục bông vĩ đại với tần suất cuồng dã, cúc huyết nhỏ bị Hạo Minh Kỳ xô xuyên kịch liệt dường như đã chảy máu. Nhưng nó không làm giảm đi đau đớn vì thứ thuốc độc kia. Cô cần có người đó, người đó mới là thuốc giải.

Ba người đàn ông bị cô quyến rũ kích thích dục vọng ghê người, mặc dù vậy nhưng họ vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra cô khác thường. Nhanh chóng chạy nước rút, bốn người cùng lên đến cao trào khoái cảm. Đầu cự long cùng lúc phun ra tinh dịch trắng đục. Lôi gầm lên rút đầy dịch thể vào sâu trong cổ tử cung. Hạo Minh Kỳ cũng phóng thích tinh hoa ấm nóng vào cúc huyết, ái dịch hòa quyện, mùi vị hoan ái nồng nặc kịch liệt bay khắp không gian. Lãnh Như Tuyết hé miệng, tiếng rên rỉ bật thốt ra. Tinh dịch của Mặc Ngôn còn sót lại trong miệng hơi tràn ra. Cảnh tượng dâm mĩ mê loạn.

Mặc Ngôn cùng Hạo Minh Kỳ nằm xuống giường thờ dốt, Lãnh Như Tuyết nằm trên người Lôi, đau đớn khiến cô co rụt lại phát ra âm thanh mơ hồ, “Đau... đau.. quá...”

Mặc Ngôn nhìn Lôi lại nhìn tới Hạo Minh Kỳ, khuôn mặt mấy người đều có vẻ không tự nhiên. Có lẽ bọn họ đã làm đau cô, mặc dù 4P chơi rất kích thích nhưng nếu như vậy chỉ sợ cô không chịu nổi. Lúc cô gọi điện cho bọn họ đến, bọn họ đã rất vui vẻ, chỉ là ai ngờ người tới không chỉ có một mình bản thân. Sau đó cô chủ động mời mọc, nếu không động tình thì kẻ đó không phải đàn ông. Bọn họ ít nhất cũng đã làm ba lần.

Ba người đàn ông trầm mặc, mỗi người đều có nỗi lòng riêng. Nhưng ngay lập tức bọn họ đã nhận ra, cô đau đớn vì cái khác chứ không phải vì bị bọn họ làm mệt.

Lôi nhanh chóng đặt cô nằm xuống giường, “Tuyết, em không sao chứ?”

“Bảo bối, em làm sao vậy?” Hạo Minh Kỳ cùng Mặc Ngôn đứng bên cạnh lo lắng hỏi. Đều tại bọn họ, không để ý tới cô.

Lãnh Như Tuyết cắn môi, cơ thể cô gấp lại, đau đớn khó chịu ập tới. Rốt cuộc là cách làm tình nhiều người này vẫn không thể khiến cô hết đau. Nó chỉ thoái lui trong chốc lát rồi lại kéo tới. Đau quá... đau quá, còn đau hơn cả khi bị trúng đạn lúc 10 tuổi. Những đau đớn khi cô tham gia khóa huấn luyện Tử Thần cũng không đau bằng cái này. Cô muốn đi tìm thuốc giải. Lãnh Như Tuyết nghĩ tới đó lập tức dùng hết sức đứng dậy, bỏ mặc ba người kia men ra mở cửa.

Đúng lúc này, cửa cũng được mở ra. Một dáng người đàn ông bước vào, đưa tay ôm ngang lấy cô bế lên, môi cô lên nụ cười, “Em sẽ cần anh.”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Ác Mộng Đã Xuất Hiện (3)

Người lạ mặt ôm Lãnh Như Tuyết ra khỏi cửa, ba người Hạo Minh Kỳ, Lôi cùng Mặc Ngôn mới giật mình mặc vội quần áo chạy theo. Vừa ra đã gặp cánh tay Jun chắn ngang. Bọn họ đang định lên tiếng mắng chửi thì Lôi Jun đã cắt ngang, “Nếu muốn cô ấy sống thì đừng chạy theo làm gì!”

Ba người kia đứng sững lại, đôi mắt ánh lên những suy nghĩ, sau đó nhìn sang Jun nhất quyết nói, “Rốt cuộc chuyện này là sao? Người đàn ông kia có phải...”

“Đừng rồi, chính là anh ta, Lãnh Ngao!” Jun thờ dãi nhìn theo hướng Lãnh Ngao cùng Lãnh Như Tuyết biến mất. Ánh mắt hơi đau thương mất mát, lại có cả sự bất lực hận thù.

Hạo Minh Kỳ lạnh lùng nói, “Tôi nghĩ cô cần nói với chúng tôi việc của Tiểu Tuyết!”

Jun bất ngờ, hơi ngần ngại không muốn nói nhưng khi nhìn vào sự kiên định quan tâm sâu sắc của ba người đối với Lãnh Như Tuyết, cô quay lưng đi về phía phòng khách, “Đi thôi, tôi kể cho các anh ít chuyện xưa.”

Bên kia, trong khoang xe rộng lớn, Lãnh Như Tuyết bị đau đến mất lý trí, người được mùi vị giải được quen thuộc, cô đưa tay ôm lấy Lãnh Ngao, đôi môi đỏ mướt cô, lồng ngực anh trong vô thức. Cô uốn mình trong lòng Lãnh Ngao, bầu ngực sữa no đủ ma sát với thân trên của anh, miệng nhỏ nhanh chóng tràn ra tiếng rên rỉ mê loạn.

Lãnh Ngao mỉm cười hài lòng, nụ cười điên cuồng khiến người nhìn run rẩy kinh sợ, tựa như đang nhìn thấy tu la mỉm cười. Anh nhìn cô gái xinh đẹp mỹ lệ trong ngực, đôi tay rắn chắc như hai gọng kiềm siết chặt lấy cô, môi nhắm đến cánh môi cô mà hôn. Mút lấy mật ngọt, lưỡi cuốn lưỡi mãnh liệt trao đổi nước bọt, có một ít còn chảy ra ngoài khoe miệng ái muội đậm đà. Bàn tay anh lần lượt xé rách quần áo mà Lôi mặc cho cô khi nãy, thân thể trắng nõn mịn màng đầy vết hôn hồng tím xanh đầy kích thích cho thấy cô cùng mấy người kia đã làm kịch liệt như thế nào. Nụ cười trên môi Lãnh Ngao càng sâu hơn, đôi mắt tối tăm tà mị mà lãnh khốc lóe lên ánh sáng, môi anh chu du từ miệng nhỏ xuống cổ, xuống đến xương quai xanh của cô, sau đó cắn mạnh một cái lên vai phải bật máu. Mùi máu tanh như kích thích hai người thêm điên cuồng. Lãnh Như Tuyết không cảm thấy đau đớn nữa, khoái cảm do Lãnh Ngao mang lại khiến cô sung sướng, “Ừm... em muốn... cho em.”

Tiếng cười trầm thấp tự tin của Lãnh Ngao vang lên, anh thờ dốc ghé vào tai cô, “Muốn sao? Gọi tên của anh... anh liền cho em. bảo bối..”

“Ngao... Ngao...” Lãnh Như Tuyết đưa tay cuồng loạn cời quần áo trên người Lãnh Ngao, mơ hồ gọi tên anh. Cô dang hai chân kẹp chặt lấy hông anh, phía dưới ẩm ướt ma sát với cự vật to lớn cách một lớp vải đã dựng đứng hùng dũng.

Lãnh Ngao hơi nâng cô lên, đưa tay kéo khóa quần, cơn thịnh nộ cứng đờ lập tức bật ra ngoài, đỉnh quy tròn nhẹ nhàng đâm vào miệng hoa huyết. Lãnh Như Tuyết rên rỉ, hai mắt mờ sương vô hồn, cơ thể nóng ran đỏ hồng mê người, cô cảm nhận ngứa ngáy khó chịu vì bị ma sát dục vọng ở hạ thân, Lãnh Như Tuyết uốn eo ngồi xuống, hai cánh hoa sưng đỏ mở lớn căng ra hết cỡ nuốt trọn nhục bông vào trong, vách thịt vốn đã khép lại bị dị vật to dài nông ra, nơi kết hợp của hai người mật dịch chảy ra không ít. Mùi vị ái muội lan tràn.

Lãnh Ngao ôm ghì lấy cô tựa như muốn khảm vào trong da thịt, động thân mãnh liệt ra vào, từ nhanh đến điên cuồng mất khống chế. Mỗi một lần đâm vào đều đâm tới nơi sâu nhất, chạm vào đỉnh G nhô lên. “U.. a... nhanh... a.. â.. Ngao...” Lãnh Như Tuyết vô lực rên rỉ đón nhận dục vọng của Lãnh Ngao, anh lúc nào cũng cuồng dã như vậy.

“Nếu anh không về... có phải em cũng không có ý định tìm anh phải không? Hừm?” Nói xong liền đâm một cái thật mạnh, cơn thịnh nộ và chạm kịch liệt khiến Lãnh Như Tuyết nẩy người lên cao. Anh biết, cô e ngại tầng quan hệ ruột thịt của bọn họ, dù anh có làm thế nào, cô vẫn muốn rời khỏi anh. Cho nên năm đó, anh đã cho người chế tạo một loại thuốc để cô vĩnh viễn phải dựa vào anh mà sống, chỉ có thế cô mới không thể rời khỏi anh. Rõ ràng loại thuốc đó khi thử nghiệm với thuốc hạ của anh không có tác dụng phụ, nhưng khi dùng với cô lại nảy sinh vấn đề. Vốn tưởng sẽ mãi mãi có được cô, không cần đề ý đến thứ luân thường đạo lý rác rưởi kia, ai biết được loại thuốc đó chỉ có tác dụng một tuần đầu tiên, sau đó vào mỗi ngày 15 và ngày 30 hàng tháng, cô sẽ bị thuốc tra tấn và cần đến giải được là anh.

Lãnh Ngao si mê nhìn cô gái xinh đẹp tựa như hoa anh túc trong ngực mình, kiều diễm mỹ hoặc, phong tình vạn chủng khiến anh yêu tới cuồng dại, bắt

chấp cả mối quan hệ huyết thống ghê tởm kia.

Lãnh Như Tuyết sung sướng hét lên kích thích với sự mạnh bạo của Lãnh Ngao, cô điên cuồng phối hợp với cơn thịnh đang cắm sâu cả gốc rễ trong mật đạo nhỏ hẹp của anh. Dường như loáng thoáng nghe được lời anh, cô thờ hồn hèn đáp lời, “Không... không phải... um.. a.. sẽ đi tìm.. ân.. Ngao nhanh... a.. đúng thế...”

“Bảo bối... em có muốn kích thích hơn hay không?” Lãnh Ngao một bên cuồng dã lướt động, một bên ghé sát tai cô thổi khí. Mỗi lần nhẩy lên dúi tai khiến cô run lên động tình, anh lè lưỡi liếm từ tai cô xuống môi cắn mút thật mạnh bật máu. Vị tanh của máu tươi hòa cùng nước bọt, mãi đến cực điểm. Mỗi lần anh lại rời xuống ngực, há miệng mút lấy nụ hoa đỏ hồng, liếm cắn rồi bú mút thật sâu, anh dùng một tay ôm cô ghì sát vào mình, tay kia vươn tới xoa nắn bầu ngực no đủ căng mọng thành nhiều hình dạng.

“Muốn... um... kích thích... Aaa.. Ngao... sắp tới.” Hoa huyết bị nhục bổng đâm vào kịch liệt nhanh chóng co rút, Lãnh Như Tuyết hét lên thỏa mãn, ái dịch trong suốt chảy ra như suối nhỏ tưới lên phân thân thô dài khổng lồ. Lãnh Ngao chạy nước rút, ra vào trong mật đạo càng thêm cuồng dã hơn. Cự long phồng to, đỉnh quy đầu phun ra tinh dịch trắng đục nóng bỏng rót đầy âm huyết không sót một ít nào.

“A!!!” Cùng nhau lên đến cao trào của đỉnh dục vọng. Mồ hôi rịn ra dính sát hai cơ thể. Ái dịch từ nơi kết hợp tuôn ra chảy xuống. Lãnh Ngao ôm lấy Lãnh Như Tuyết thờ dốc, “Chúng ta cùng đi tìm kích thích!”

Chiếc xe sang trọng cứ như vậy di chuyển trên đường, cuối cùng dừng trước một tòa biệt thự nguy nga lộng lẫy. Cửa xe được mở ra, Lãnh Ngao ôm Lãnh Như Tuyết đi vào. Người giúp việc cúi đầu cung kính, một bộ dạng không nhìn không nghe không nói. Bọn họ nếu muốn sống tốt thì chỉ cần khóa miệng thật kín, lo tốt việc của mình là được rồi, không cần bàn luận việc của chủ nhân.

Lãnh Ngao ôm cô bước vào một căn phòng, ánh đèn đỏ như máu ngập tràn không gian khiến người ta ghê rợn, sợ hãi, tựa như mình đang ở dưới địa ngục. Qua ánh sáng chập chờn yếu ớt, căn phòng rộng lớn như ẩn như hiện, ở đó có roi da, nến, còng tay... được treo trên giá trên tường.

Lãnh Ngao mỉm cười hôn thật sâu lên môi Lãnh Như Tuyết một cái, giọng nói hưng phấn vui vẻ, “Tuyết nhi, chúng ta chơi trò kích thích nhé!?”

Bạn đang đọc truyện *Quyển Rũ Mị Hoặc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Kích Thích

Ôm Lãnh Như Tuyết đi về phía bức tường có treo sẵn hai sợi xích bạc, Lãnh Ngao lấy xích khóa hai tay cô vào trong. Lãnh Như Tuyết mê man nhìn anh, khuôn mặt mắt đi về lạnh lùng thường ngày trở thành một yêu tinh xinh đẹp mị hoặc mà ngoan ngoãn phục tùng. Thân thể lung linh trần truồng hiện ra trước mắt Lãnh Ngao khiến anh hô hấp cứng lại, thờ dốc nhìn cô em nhỏ đã ngóc đầu mạnh mẽ muốn được giải phóng. Anh ôm lấy cô đè vào tường, khẽ gầm nhẹ, “Tiểu yêu tinh, chỉ có em mới khiến anh như vậy...”

Bàn tay anh mon men nắn bóp bầu ngực sữa căng tròn no đủ, hai ngón tay kẹp lấy đầu hoa nhũ đỏ hồng vân vân. Một tay lần xuống u cổ đã sớm ẩm ướt tiết dịch của cô, ngón tay thon dài có chút thô ráp chọc vào niêng huyết, xuyên qua vách thịt non mềm chậm rãi rút ra lại đưa thêm hai ngón nữa đâm vào. Âm huyết vừa qua cao trào khi này lập tức nhẩy cảm hút chặt lấy ba ngón tay của anh khiến Lãnh Ngao càng thêm điên cuồng.

Lãnh Như Tuyết bị ép trên tường, một chân giơ lên kẹp vào hông Lãnh Ngao, phía dưới vốn khó chịu lại bị Lãnh Ngao dầy vò trên chọc khiến cô trở nên khát tình hơn, muốn được lấp đầy bởi dị vật khổng lồ. Lãnh Như Tuyết lắc mông uốn người để ngón tay anh sấp vào huyết nhỏ sâu hơn, mạnh hơn, cô cong môi rên rỉ, giọng nói ngọt ngào nũng nịu mê hồn, “Ngao... em muốn... a.. ân.. cho em.. u.. nhanh một chút được không... nha.. anh đâm mạnh chút.. aa..”

Lãnh Ngao dừng động tác, để Lãnh Như Tuyết chống hai tay quỳ xuống, anh xoay người mở chiếc giường gần cạnh đó, lấy ra hai dương vật giả kích thước to lớn gấp mấy lần bình thường, sau đó tiến lại chỗ Lãnh Như Tuyết đang uốn éo khó chịu. Anh quỳ một chân trước mặt cô, đưa tay vỗ vỗ lên má cô, cất giọng tà mị, “Bảo bối, xoay người lại, anh cùng em chơi trò kích thích!”

Lãnh Như Tuyết ngoan ngoãn quay người lại, mông tròn vênh cao lộ ra hoa huyết hơi hé mở, viên chân trâu đỏ hồng, vách thịt non mềm tràn đầy ái dịch, dịch thủy trong suốt chảy xuống bắp đùi, hình ảnh dâm mỹ tuyệt đẹp cùng hương thơm kích thích dã thú trong Lãnh Ngao thức tỉnh, thực muốn yêu chết cô!

Lãnh Ngao hô hấp khó khăn, toàn thân căng cứng, cơn thịnh nhện đến phát đau muốn được mạnh mẽ xô xuyên đâm vào âm đạo chật hẹp mê người của cô. Anh đưa tay vuốt ve u cổ, lấy mật dịch xoa lên cả cục huyết hồng hồng đang đỏ chát của cô. Cầm lấy cây dương vật giả to dài khổng lồ, nhét vào âm huyết thấm đẫm nước của cô bắt công tác di chuyển với tần suất lớn nhất, Lãnh Như Tuyết hét lên sung sướng, phía dưới niêng huyết nhỏ hẹp bị nông căng ra hết mức, âm đạo bị dương vật giả khổng lồ đâm chọc rung lắc điên cuồng mãnh liệt như muốn trườn sấp chết cô. Lãnh Như Tuyết ngẩng đầu rên rỉ thờ gấp, từng đợt trườn sấp mạnh mẽ trong hoa huyết khiến vách thịt co rút, đỉnh quy đầu dương vật giả chọc tới cả trong cổ tử cung khiến cô không thể nói nên lời, “Ngao... aaa.. ân.. to quá.. u a.. không.. không.. a.. trưởng quá.. Ngao... ha.. ha.. phía dưới.. thật kích thích.. aa.. u.. của em muốn rách a..”

Lãnh Ngao nhìn cô trở nên điên cuồng với dục vọng, anh cười tà, “Bảo bối ngoan, anh cho em kích thích hơn nữa...”

Sau đó cầm lên dương vật giả còn lại, đỉnh to tròn chọc vào miệng cúc huyết dần dần đâm vào, vách thịt mặc dù được bôi trơn bởi ái dịch nhưng âm huyết vì chịu tiết tấu đáng sợ cường đã khiến Lãnh Như Tuyết co rút khép chặt phía dưới không cho nhục bông giả kia đi vào. Cô sắp không chịu được, âm đạo có chút nứt rách ra, vách thịt bị côn thịt giả thô to dài quá mức giống hệt như thật kia sắp đến đỏ sắp bật máu, nếu để thêm một cái nữa vào hoa cúc của cô, cô sẽ bị đâm nát đến chết. Cô rên rỉ khó khăn nói, “Ngao... a.. phía dưới.. ư ư.. “

Lãnh Ngao mỉm cười, “Phía dưới của em chảy thật nhiều nước! Bảo bối, thả lỏng... ngoan, để anh cho nhục bông vào khiến em sung sướng hơn được không?”

“Ồ... a.. dừng.. ân... AAA!!!!” Lãnh Như Tuyết chưa kịp nói xong cúc huyết đã bị dương cụ giả xò xuyên qua. Miệng huyết bị nông ra một cách dã man, côn thịt được bật công tác liên tục di chuyển đâm chọc kết hợp với dương vật xả man trong u cốc. Tia máu đỏ chảy ra hòa với ái dịch trong suốt, đẹp đến không tả được. Kích thích tuyệt đỉnh mãnh liệt bủa vây lấy tâm trí Lãnh Như Tuyết, vừa đau đoán xé rách da thịt lại vừa mang đến khoái cảm mê mẩn. Ái dịch cùng chút máu từ âm đạo và cúc huyết chảy ra ướt đầm cả sàn nhà, phun lên cả khuôn mặt tuần tú yêu nghiệt của Lãnh Ngao.

Anh đi đến trước mặt cô, cơ thể cân đối hoàn mỹ như tuyết tác của thần linh trần trụi hiện ra. Lãnh Như Tuyết mềm nhũn nằm xuống sàn, hai tay bị xích sắt trói buộc khi di chuyển đều phát ra tiếng 'leng xeng'. Cô ngược nhìn Lãnh Ngao, miệng nhỏ nhắn liên tục phát ra âm thanh kêu mị mị hồn vừa khó nhịn nước nở vừa rên rỉ kích tình khiến người ta muốn hung hăng chà đạp, “Em... sắp không được.. a a.. ư.. sâu quá... căng trương.. ô ân.. Ngao.. “

Lãnh Ngao si mê nhìn cô, trong mắt chứa cả dục niệm điên cuồng cả tình ý nồng nhiệt cố chấp. Anh nâng người cô lên thành tư thế quỷ như ban đầu, bầu ngực no đủ đung đưa qua lại mãnh liệt, miệng nhỏ của cô đối diện với nhục bông căng cứng cuộn cuộn gân xanh tím vì nhằn nhịn của anh. Lãnh Ngao cúi đầu hôn lên môi cô mút lấy một hơi mật ngọt, lưỡi cuốn lưỡi dây dưa triền miên, nước bọt quá nhiều chảy xuống khoe miệng. Lãnh Ngao rời khỏi môi cô, ghé sát vào tai cô dụ dỗ, “Dùng miệng của em giúp anh bắn ra... anh lấy đồ chơi trong miệng phía dưới của em ra, được không?”

Phía dưới Lãnh Như Tuyết là chiến trường hỗn loạn, hai miệng đều bị dương vật giả khổng lồ cắn nuốt đâm chọc, bị sắp tới mức cuồng dại đau đớn, cô muốn chúng đi ra ngoài vì vậy liền ngoan ngoãn hé miệng ngậm đỉnh quy đầu to tròn của Lãnh Ngao vào miệng, mút một cái rồi nhổ ra, khiến anh rên lên trầm thấp. Cô ngậm nuốt côn thịt to dài nhưng chỉ được một phần ba, Lãnh Như Tuyết liền đưa tay phải cầm lấy phần còn lại, tay trái sờ đến túi tinh đựng hai viên tinh hoàn của anh nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ừm.. bảo bối, nhanh... di chuyển miệng của em... ừ...sâu một chút... miệng của em thật tuyệt.. “ Lãnh Ngao thở gấp trầm đực hưởng thụ sự phục vụ của cô. Cảm giác sung sướng khiến anh muốn nhanh chóng cầm lấy gậy thịt đâm vào hoa huyết của cô chạy nước rút. Đỉnh quy đầu rí ra tinh dịch trắng đục, Lãnh Như Tuyết nuốt lấy thứ vị tanh mặn, đầu liên tục nhô lên lại cúi xuống mút mát nam căn hùng vĩ khổng lồ. Hai lỗ huyết phía dưới chảy thật nhiều nước, tần suất mãnh liệt của hai dương cụ giả liên tục đánh thẳng vào điểm nhạy cảm của cô, không biết đã đạt đến cao trào lần thứ bao nhiêu nữa rồi. Khoái cảm nhục dục đau đớn lại thư sướng và chàm không ngừng khiến cả hai người rên rỉ trong bể tình dục cuồng dã.

Lãnh Ngao sắp lê đỉnh liên quý thẳng dậy, hai tay ôm lấy đầu cô, eo động thân khiến nhục bông cắm sâu vào tận cuống họng cô, Lãnh Như Tuyết chống hai tay xuống sàn nhà, xích sắt phát ra tiếng leng keng. Miệng nhỏ bị gậy thịt to cứng đâm vào rút vào nhanh, chuẩn xác mạnh mẽ có chút không chịu được. Ba lỗ miệng đều bị dương vật khổng lồ lấp đầy trừu sáp, đầu óc cô trở nên mụ mị bị động tiếp nhận kích thích. Lãnh Ngao ra vào chạy nước rút, toàn thân căng lên, nhục bông phình to sau đó bắn hết tinh dịch nóng ầm trắng đục vào miệng Lãnh Như Tuyết. Cô mệt mỏi mềm nhũn ngã nằm xuống sàn không thể giữ nguyên tư thế quỷ nữa, miệng nhỏ hé ra rên rỉ gấp gáp khó khăn, tinh dịch chưa kịp nuốt hết theo đó tràn ra ngoài. Dâm loạn mỹ đến cực hạn.

Lãnh Ngao vừa được thỏa mãn, nhìn thấy cô như vậy dục vọng lại bị khơi mào lên, côn thịt mềm xuống lại đứng thẳng dậy mạnh mẽ xông pha chiến trường. Anh cúi người xuống, đưa tay chọc vào âm huyết và cúc huyết của cô rút ra dương vật giả. Mật dịch trong suốt liên phun ra như suối ướt đầm tay anh, lênh láng mặt đất. Lãnh Như Tuyết cảm thấy sức lực như bị rút cạn kiệt, phía dưới còn dư âm khủng khiếp của hai nhục bông giả. Miệng huyết mở lớn, vách thịt co rút nhưng vẫn chưa khép lại. Chỗ miệng cúc huyết còn chảy máu.

Lãnh Ngao đè lên lưng cô, gậy thịt hùng dũng chọc chọc ma sát với hoa kính sung đỏ rách ra. Lãnh Như Tuyết hơi hồi thần, trí óc quay trở lại, cô thờ dốt cất giọng mệt mỏi, “Dừng... không... thôi...”

Lãnh Ngao phát ra tiếng cười trầm đục, tia sáng kì di trong mắt lóe lên, “Giải được xong thì không cần anh nữa sao? Vậy thì anh càng muốn đi vào trong em, trừu sáp vách thịt, bắn tinh vào âm huyết của em, bảo bối!” Nói xong, anh liền động thân một cái mạnh mẽ, nhục bông thô to khổng lồ chọc tới tận cổ tử cung khiến Lãnh Như Tuyết bật lên tiếng kêu đau đớn.

Cô run rẩy co rúm người, đau đớn ban nãy còn chưa qua lại bị Lãnh Ngao cuồng dại mãnh liệt xông vào càng khiến cô đau muốn ngất đi. Ngày 15 cùng ngày 30 hàng tháng là ngày mà cô cảm phần nhất cũng là sợ nhất. Lúc nào cũng vậy, bị anh bạo ngược điên cuồng mà làm tình. Sau đó cô sẽ mất gần hai tuần để chữa lành vết thương phía dưới.

Lãnh Ngao thấy cô cắn môi nhịn không phát ra tiếng, thân dưới ra vào càng kinh khủng hơn, tần suất xò xuyên đâm chọc trừu sáp mạnh mẽ khiến Lãnh Như Tuyết cắn môi đến bật máu, hừ hừ trong cổ họng. Cô không thể đánh lại anh, chỉ còn cách là nhịn xuống âm thanh kia. Lãnh Ngao đỏ mặt, liếc sang bên cạnh lại nhìn thấy cây roi da ngắn, anh với tay lấy. Tay trái giơ lên đánh vào mông cô một cái thật mạnh, Lãnh Như Tuyết 'A!' một tiếng, miệng huyết co lại hút chặt bóp nghẹt lấy côn thịt của Lãnh Ngao khiến anh rên lên đau đớn lại thỏa mãn.

Lãnh Ngao cảm roi da ngắn quất một cái không mạnh không nhẹ lên lưng Lãnh Như Tuyết. Cô cong người đón nhận kích thích từ lưng truyền tới, không đau đớn như tưởng tượng nhưng cảm giác mê mẩn lại truyền tới tận óc, tình dục nhanh chóng tiến công làm cho Lãnh Như Tuyết phải phát ra âm thanh rên rỉ. Lãnh Ngao vừa mạnh mẽ tiến công, vừa đưa tay đánh lên mông cô một cái sau đó lại quất roi da xuống người cô. Cơ thể hằn lên vết roi đỏ hồng, mông trắng nện cũng lộ rõ hình bàn tay. Nhục bông cuồng dã phóng túng đâm vào chực cái lại ép buộc cô đôi thư thể làm tình. Căn phòng chứa đầy dục vọng cứ thế tăng cao đến tận sáng. Mùi vị hoan ái nồng nặc lan trong không khí, tiếng thot dốt, tiếng rên rỉ cùng âm thanh hạ bộ cơ thể va chạm điên cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Quyén Rũ Mị Hoặç* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.